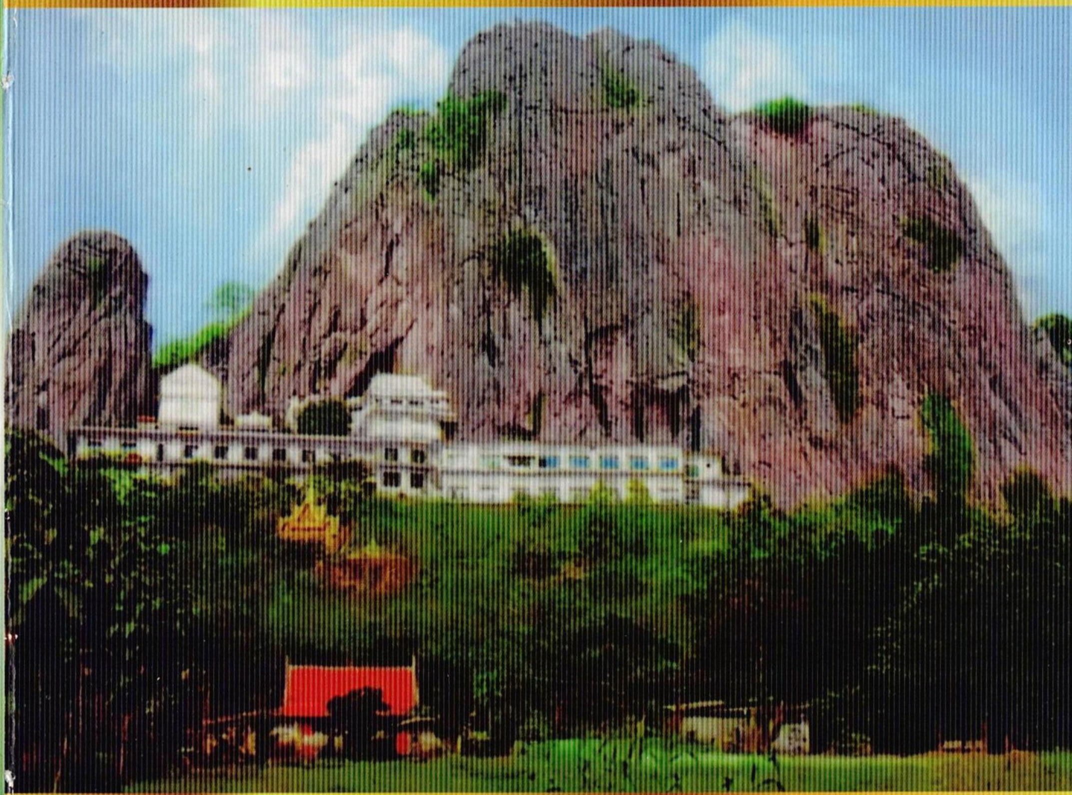
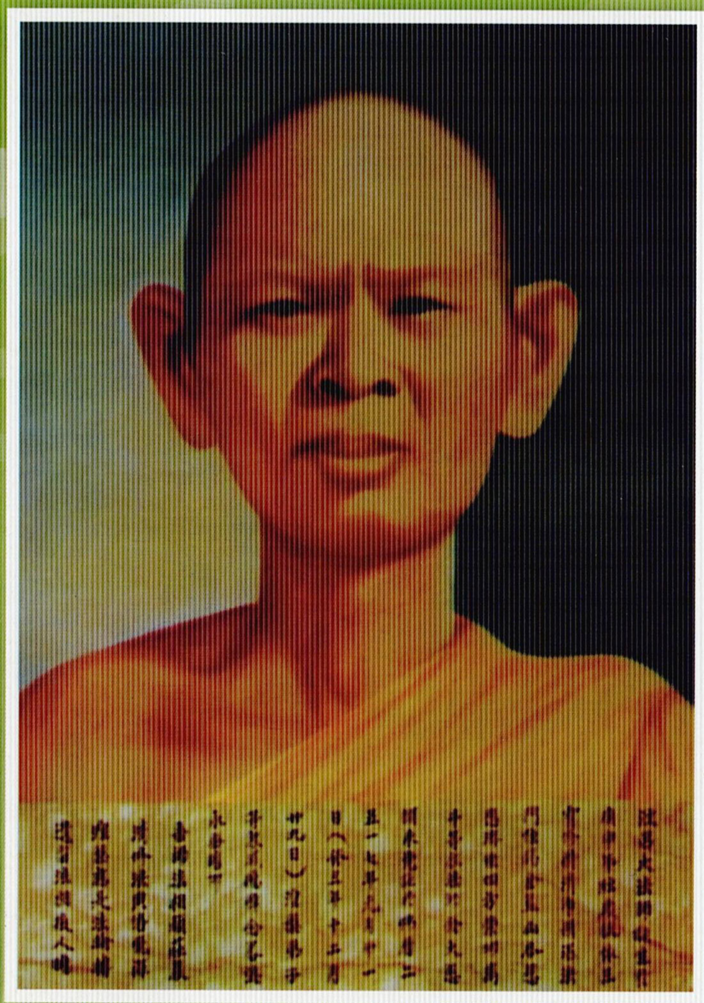
ประวัติความเป็นมา

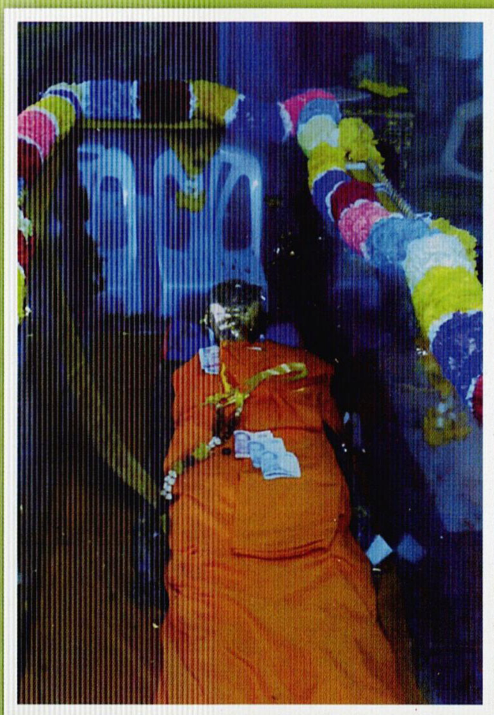

วัดสุวรรณคีรีปิฎก
(วัดเขาตะกร้าทอง)

หลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส

ผู้ริเริ่มสร้างวัดสุวรรณคีรีปิฎก (วัดเขาตะกร้าทอง)

สรีระร่าง

หลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส

มรณภาพ ๒๑ มกราคม ๒๕๑๗

ถึงปัจจุบันสภาพศพไม่เน่าเปื่อย

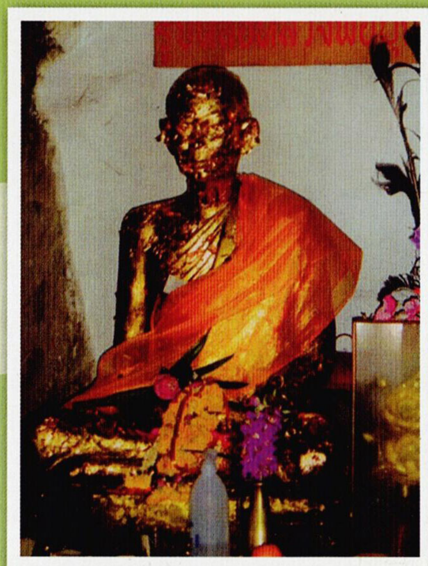

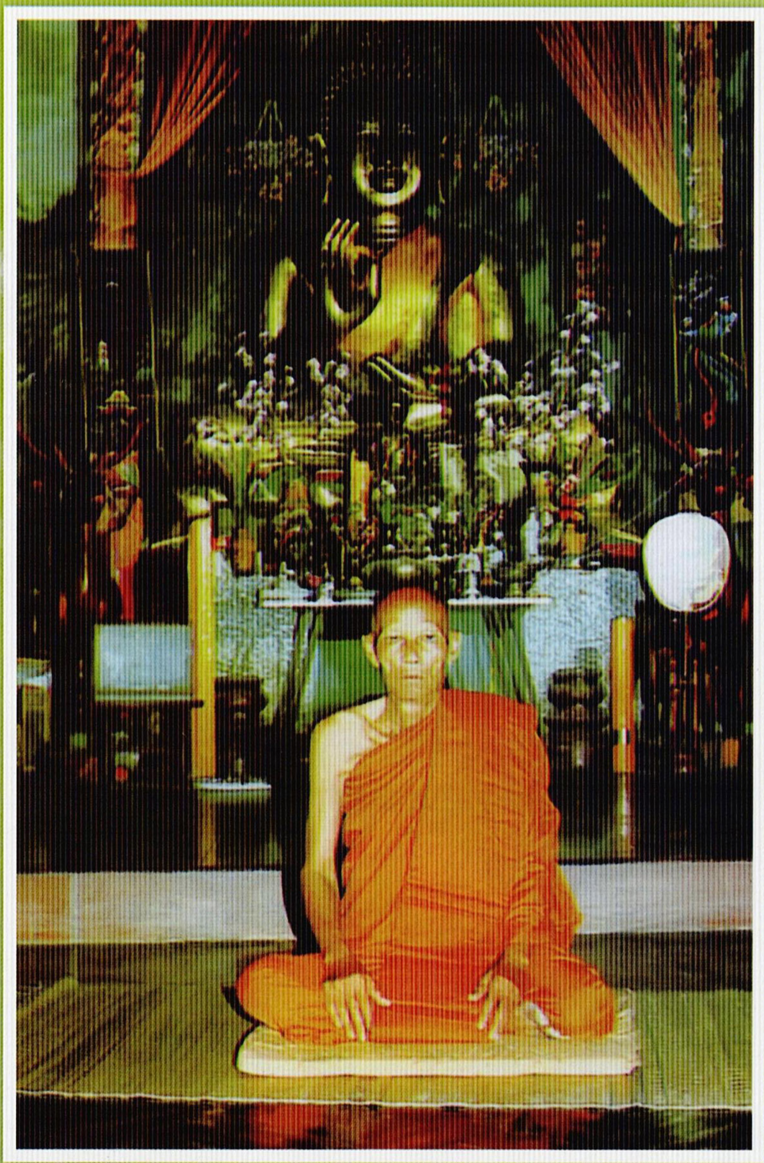

รูปปั้นองค์เหมือน

หลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส

พระครูสุวรรณพิทักษ์

(หลวงปู่ขาว คุตฺตจิตฺโต)

อดีตเจ้าอาวาสวัดสุวรรณคีรีปิฎก

พระอธิการนภดล กิตฺติธโร

พุทธศาสตร์บัณฑิต นักธรรมเอก

เจ้าอาวาสวัดสุวรรณคีรีปิฎก (วัดเขาตะกร้าทอง) องค์ปัจจุบัน

โทร. ๐๘๒-๒๓๓-๘๔๔๕, ๐๓๖-๖๕๒-๓๖๗

...ประวัติ...

วัดสุวรรณคีรีปิฎก (วัดเขาตะกร้าทอง)

"วัดสุวรรณคีรีปิฎก" โดยทั่วไปชาวบ้านเรียกว่า **"วัดเขาตะกร้าทอง"** เพราะตั้งอยู่บนเชิงเขาตะกร้า ตำบลนิคมสร้างตนเอง อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ระยะทางห่างจากตัวจังหวัดประมาณ ๑๕ กิโลเมตร ตามถนนลพบุรีพัฒนานิคม ก่อนถึงอ่างเก็บน้ำซับเหล็ก ๑ กิโลเมตร จะมีทางแยกเข้าสู่บ้านหนองถ้ำ ๓ กิโลเมตร ซึ่งอยู่ใกล้วัดที่สุด

อ่างเก็บน้ำซับเหล็กเป็นแอ่งน้ำกว้างใหญ่เดิมมีชื่อว่า **"ห้วยซับเหล็ก"** สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ทรงสร้างเมืองลพบุรีเป็นราชธานี ทรงชักน้ำจากลำห้วยแห่งนี้เข้าไปในพระราชวังนารายณ์ราชนิเวศน์ โดยวางท่อซีเมนต์ไปเป็นระยะทาง ๑๑ กิโลเมตร นับเป็นพระปรีชาสามารถยิ่งในยุคนั้นท่านทรงดำริให้ทำขึ้น ถึงขนาดที่ว่า น้ำไหลแรงจนสามารถนำมาเป็นน้ำพุในพระราชวังได้

ปัจจุบัน เมื่อท่านยืนอยู่บริเวณขอบอ่างเก็บน้ำซับเหล็ก แล้วมองไปทางเขาตะกร้าที่พุ่งยอดตระหง่านอยู่กลางฟ้ากว้าง จะพบเห็นสิ่งสะดุดตาสะดุดใจอย่างหนึ่งบนไหล่เขาที่ตั้งหันหน้าเข้าอ่างเก็บน้ำใหญ่ เป็นอาคารคอนกรีตบนไหล่เขาสูง ๒ ชั้น สร้างเป็นแนวยาวสองหลังต่อเนื่องกัน ด้านหลังเป็นอาคาร ๕ ชั้น อีก ๒-๓ หลัง ด้านหน้าอาคาร ซึ่งเป็นบันไดทางขึ้นจัตุรมุขขนาดใหญ่และอีกมุมหนึ่งมีเจดีย์สี่เหลี่ยมสองชั้น ปลายยอดเป็นทรงระฆังมีปล้องไฉนเรียบแหลมฉาบสีสันสวยงามสะดุดตายิ่งนัก ถ้ามองผิวเผินท่านอาจนึกว่ามหาเศรษฐีที่ไหนไปสร้างรีสอร์ทหรืออพาร์ตเม้นท์ให้คนขึ้นไปเช่าตากอากาศอยู่บนยอดเขา แต่เมื่อพิจารณาดูให้ดีแล้วจะเห็นเป็นวัดที่สร้างขึ้นมาอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างไปจากวัดทั่วๆ ไป ถ้ามองจากอ่างเก็บน้ำ

ซับเหล็ก จะมองเห็นอาคารหลังหนึ่งงามสะดุดตา ทำให้เกิดจินตนาการสำหรับผู้ที่เคยผ่านไปเที่ยวแถบยุโรป หรือทิเบตมาแล้ว เห็นพระราชวังโปตาลาบนเชิงเขาเมืองลาซา หรือเห็นมหาวิหารบนภูเขาของแถบยุโรป แม้จะไม่ใหญ่โตเทียบเท่า แต่สถานที่ตั้งและภาพที่มองเห็นออกไปทำให้รู้สึกเช่นนั้นจริงๆ จนไม่สามารถอดใจได้ ต้องขึ้นไปดูให้เห็นกับตาว่า คืออะไรกันแน่

เมื่อขึ้นไปบนเขาตะกร้าแล้ว จึงจะรู้แน่ชัดว่าอาคารที่เห็นนั่นคือ **"วัดสุวรรณคีรีปิฎก"** หรือตามที่ชาวบ้านเรียกขานคือ **"วัดเขาตะกร้าทอง"** และเมื่อขึ้นไปบนอาคารหลังใหญ่ซึ่งเป็นอาคารที่เชื่อมต่อกับขุนเขาตะกร้าเดินทะลุผ่านเข้าถ้ำน้อยใหญ่ที่สลับซับซ้อนหลายชั้นงดงามยิ่งกว่ามองจากภายนอกหลายเท่าตัว แต่ละถ้ำมีพระพุทธรูปสำหรับสักการบูชาไว้เป็นสำคัญเพื่อให้ดูเด่นเป็นสง่าเสมอหน้ากันทุกๆ ถ้ำ ทำลานพื้นด้านหน้าอย่างสวยงามทุกคนต้องชื่นชมสถาปนิกผู้ออกแบบและผู้ก่อสร้างว่าสามารถก่อสร้างอาคารแห่งนี้ให้เชื่อมต่อกับขุนเขาธรรมชาติได้อย่างงดงาม

ประวัติความเป็นมา

ท่านจะได้ทราบถึงความบากบั่น และความวิริยะของพระภิกษุผู้ริเริ่มสร้างวัดแห่งนี้เป็นพระภิกษุผู้ทรงศีล ๒ รูป ซึ่งถือว่าเป็นแบบอย่างที่ดีงามในพระพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ **หลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส** ซึ่งท่านได้มรณภาพแล้ว กับพระภิกษุอีกรูปหนึ่ง คือ **พระครูสุวรรณพิทักษ์ (หลวงปู่ขาว คุตฺตจิตฺโต)** ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสองค์ที่ ๒ ร่วมกันเป็นผู้เริ่มก่อสร้างความมหัศจรรย์บนเทือกเขาแห่งนี้

ประวัติหลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส

หลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส ท่านเป็นคนอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ท่านเกิดเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๔๖๓ โยมพ่อเป็นคนจีน โยมแม่เป็นคนไทย มีอาชีพช่างไม้ เมื่อยังเด็กท่านเป็นลูกมือโยมพ่อช่วยต่อตู้ ต่อเตียง โต๊ะ และงานไม้อื่นๆ ก่อนที่ท่านจะเข้าเป็นทหาร ลักษณะท่านเป็นคนพูดน้อย มีประสบการณ์ชีวิตมากมาย เมื่อท่านเข้าเป็นทหารได้ออกศึกสงครามสมัยสงครามอินโดจีน เป็นทหารสื่อสารอยู่ในกองทัพตระเวนอยู่แถบภาคอีสาน จนกระทั่งสงครามเลิก ประเทศไทยยึดเมืองพระตะบอง และนครจำปาศักดิ์มาได้ พลทหารบุญเหลือก็ออกจากราชการแล้วมาอุปสมบทที่วัดหนองแห้ว อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่ออุปสมบทแล้วท่านมีความสนใจเรื่องการปฏิบัติธรรมกรรมฐานมาก บวชได้หนึ่งพรรษา ท่านได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ฝั่งธนบุรี ขอมอบตัวเป็นศิษย์ต่อ **หลวงพ่อสด จนฺทสโร** วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อขอปฏิบัติธรรมกรรมฐานแบบธรรมกาย กับหลวงพ่อสด วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนมีความชำนาญ มีความเชื่อมั่นในตนเอง แล้วกราบลาหลวงพ่อสดเข้าปฏิบัติธรรมในป่าเพียงรูปเดียว ไม่มีใครติดสอยห้อยตาม หาที่สงบวิเวกเพื่อประพฤติปฏิบัติธรรมกรรมฐาน โดยได้เดินทางเข้าไปทางอำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ท่านธุดงค์ไปจนถึงประเทศพม่า พื้นที่แห่งไหนสงบ ท่านก็จะพักปักกลดปฏิบัติธรรมกรรมฐานเสริมพลังจิตให้กล้าแกร่ง รวมทั้งท่านได้ธุดงค์ไปทั้งในเขตภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก เดินธุดงค์อยู่ ๙ พรรษา ท่านผ่านมาทางหมู่บ้านหนองถ้ำแห่งนี้ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๘ สมัยนั้นเป็นป่าดงดิบ มีบ้านอยู่บริเวณนี้ไม่กี่หลังคาเรือน ท่านมาปักกลดอยู่ในบริเวณวัดร้างใกล้หมู่บ้าน และบังเอิญในวันนั้นเอง ชาวบ้านหนองถ้ำได้จัดให้มีพิธี

โกนจุกให้กับลูกหลานในหมู่บ้าน โดยได้นิมนต์พระ ๒ รูป (หลวงปู่ขาวกับพระอีกรูปหนึ่ง) จากวัดห้วยขมิ้น ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านนี้ประมาณ ๓ กิโลเมตร มาประกอบมนต์พิธีเพื่อเป็นสิริมงคลแก่เด็ก ในขณะที่กำลังเตรียมงานพิธีโกนจุกอยู่นั้น เจ้าภาพได้เห็นพระธุดงค์องค์หนึ่ง (หลวงพ่อบุญเหลือ) มาปักกลดอยู่ในบริเวณวัดร้างใกล้หมู่บ้าน จึงได้ไปนิมนต์พระธุดงค์องค์นั้นมาร่วมพิธีโกนจุกด้วย และได้กราบเรียนให้หลวงปู่ขาวทราบ หลวงปู่ขาวก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งเพราะมีพระน้อยอยู่แล้ว งานพิธีดำเนินไปจนเสร็จพิธีแล้ว พระธุดงค์ได้กล่าวชักชวนหลวงปู่ขาวว่า ท่านอย่าเพิ่งรีบกลับเลย ขึ้นไปชมทิวทัศน์บนเขากันก่อนดีกว่า บนภูเขาลูกนี้มีถ้ำใหญ่น้อยสวยงาม และมีความเงียบสงบ เหมาะสำหรับการปฏิบัติธรรมกรรมฐาน หลวงปู่ขาวตอบรับคำชวนของพระธุดงค์ และแล้วพระทั้งสามรูปก็พากันเดินขึ้นไปบนเขาตะกร้า โดยมีญาติโยม ชาวบ้านตามขึ้นไปด้วย เมื่อขึ้นไปบนภูเขา ชาวบ้านได้ช่วยกันทำความสะอาดกวาดใบไม้ และนำไม้ไผ่มาตีแผ่จัดทำเป็นแคร่ถวายแก่พระธุดงค์องค์นั้นเพื่อเป็นที่ปฏิบัติธรรม ในพรรษานั้นท่านได้จำพรรษาอยู่บนภูเขาลูกนี้ จนตลอดพรรษา ส่วนหลวงปู่ขาวกับพระเพื่อนร่วมทางอีกรูปหนึ่งได้เดินทางกลับวัดห้วยขมิ้นในเย็นวันนั้น นี่เป็นจุดเริ่มต้นและที่มาของการสร้างวัดเขาตะกร้าทอง โดยในเวลาต่อมาพระทั้งสองรูปนี้คือ หลวงพ่อบุญเหลือ และหลวงปู่ขาว ได้ร่วมกันก่อสร้างและพัฒนาวัดเขาตะกร้าทองด้วยฝีมือและน้ำพักน้ำแรงของท่านทั้งสองพร้อมกับแรงช่วยจากชาวบ้านจนสำเร็จ ปรากฏเป็นศาสนสถานอันสวยงามและมหัศจรรย์ ดังภาพที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

หลวงพ่อบุญเหลือได้ปฏิบัติภารกิจของสมณะตามรูปแบบของศิษย์พระตถาคต ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ณ วัดเขาตะกร้าทอง มาโดยตลอดจนวาระสุดท้าย เมื่อท่านมีอายุ ๕๔ ปี ท่านได้มรณภาพลงเมื่อวันที่ ๒๑

มกราคม ๒๕๑๗ แต่เป็นที่น่าอัศจรรย์มาก เมื่อปรากฏว่าสรีระของท่านหาได้เน่าเปื่อยผุพังไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติไม่ ยังคงสภาพสมบูรณ์ตั้งแต่ศีรษะจนถึงปลายเท้า หลวงปู่ขาวและชาวบ้านได้ประชุมปรึกษาหารือในการจัดพิธีศพท่าน แต่ปรากฏว่าผู้ที่มีศรัทธาเลื่อมใสและเคารพนับถือร่วมกันลงความเห็นว่า ให้เก็บสรีระของท่านไว้เช่นนี้ เพื่อเป็นที่สักการบูชาสืบต่อไป ดังที่เราท่านได้เห็นร่างของท่านทอดกายอยู่ในที่ที่สง่างามในโลงแก้วที่ทางวัดจัดสร้างให้ท่านอย่างสมเกียรติ สมกับที่ท่านได้ยอมอุทิศทั้งกายและใจมาสร้างวัดนี้จนบัดนี้

ประวัติพระครูสุวรรณพิทักษ์ (หลวงปู่ขาว คุตฺตจิตฺโต)

หลวงปู่ขาว คุตฺตจิตฺโต เดิมชื่อว่า ขาว ศรศรี เกิดเมื่อวันจันทร์ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๙ ปีมะโรง ที่บ้านกอก หมู่ ๖ ตำบลหัวช้าง อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ โยมพ่อชื่อสิม ศรศรี โยมแม่ชื่อน้อย ศรศรี มีอาชีพทำนา โยมพ่อเสียชีวิตเมื่อเด็กชายขาวอายุได้ ๑๒ ปี เด็กชายขาว ศรศรี ได้ช่วยทำนาเลี้ยงโยมแม่ตั้งแต่อายุได้ ๑๓-๑๔ ปี เรื่อยมา โดยไม่มีครอบครัว รักษาความเป็นโสดมาตลอด จนกระทั่งมีโอกาสได้บวชเรียนตามประเพณีเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ ที่วัดโนนสาย ตำบลแขม อำเภออุทุมพรพิสัย และได้รับฉายาว่า **"คุตฺตจิตฺโต"** พอบวชได้ไม่นานโยมแม่ก็มาเสียชีวิตไปอีกคน คราวนี้ท่านหมดห่วงแล้ว ญาติพี่น้องก็ช่วยเหลือตัวเองได้แล้ว และในระหว่างที่บวชเรียนได้เรียนนักธรรมไปด้วย และสอบได้นักธรรมตรี นักธรรมโท แต่ท่านไปตกนักธรรมเอก เพราะป่วยและไม่ได้เรียนต่อ

เมื่อโยมแม่เสียก็หมดภาระ จึงนึกอยากจะลงไปเที่ยวภาคกลาง ซึ่งพอดีมีเพื่อนพระที่บวชมีใจตรงกัน เลยเดินทางมาด้วยกัน ๒ รูป เดินป่ากันมาจนถึงบ้านห้วยขมิ้น และมีที่พักสงฆ์อยู่ เป็นจังหวะช่วงเข้าพรรษา

จึงจำพรรษาอยู่ที่วัดห้วยขมิ้น ตำบลนิคมสร้างตนเอง อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี บุญชักนำให้มาร่วมสร้างวัดบนเขา

ในระหว่างที่หลวงปู่ขาวจำวัดอยู่ที่วัดบ้านห้วยขมิ้นนั้น หลวงปู่ขาวได้พบกับหลวงพ่อบุญเหลือในงานโกนจุกลูกของโยมในหมู่บ้านหนองถ้ำ ดังที่กล่าวมาแล้ว และในวันนั้นก่อนลากลับวัดห้วยขมิ้น หลวงพ่อบุญเหลือท่านพูดว่า วันหน้าถ้าผ่านไปมาทางนี้ก็แวะมาเยี่ยมมาสนทนากันบ้าง จะมาพักอยู่บนเขานี้สักระยะก็สบายดี เพราะมีหลายถ้ำ ไม่ต้องเดินเข้าข้างใน หลวงปู่ขาวตอบว่า ผมต้องผ่านมาทางนี้บ่อย เพราะข้างในไข้ป่ารุนแรงมาก ต้องเข้าไปในเมืองเพื่อรับยาแก้ไข้ป่ามาช่วยญาติโยมชาวบ้านเสมอ ถ้าผ่านมาเมื่อไรแวะได้เลยนะ ทั้งไปทั้งกลับ ผมจะทำที่พักไว้ให้อาจารย์ หลวงพ่อบุญเหลือกล่าวชักชวน นั่นเป็นนิมิตหมายที่จะได้มาร่วมกันสร้างวัดเขาตะกร้าแห่งนี้

หลังจากนั้น หลวงปู่ขาว ถ้าออกจากป่าเข้าเมืองเพื่อรับยาแก้ไข้ป่าให้กับญาติโยมคราวใด ท่านก็แวะขึ้นเขาตะกร้า บางครั้งก็นอนคุยกับหลวงพ่อบุญเหลือถึงความหลังอย่างสนิทสนมกลมเกลียวถูกอัธยาศัยใจคออุปนิสัยไปด้วยกันได้

จิตคิดไปเอง

หลวงปู่ขาวเคยถามหลวงพ่อบุญเหลือ ถึงเรื่องภูตผีปีศาจตามถ้ำตามเขาลึกๆ กลางป่าดงดิบเป็นอย่างไรบ้าง หลวงพ่อบุญเหลือท่านบอกว่า อย่าไปพูดถึงเลย นิมิตต่างๆ ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น เกิดจากจิตของเราคิด เราหวั่นหรือเราอยากเห็น มันก็เกิดขึ้น มันเป็นภาพหลอนเป็นเรื่องหลอกตัวเอง อย่าไปพูด ของจริงมีน้อย เราไม่คิด เราไม่วิตก สิ่งนั้นก็ไม่เกิดไม่มี เราคิดเราวิตก มันก็เกิดก็มีให้เราเห็นมากมาย เราเป็นพระกรรมฐาน มุ่งปฏิบัติธรรมเพื่อการ

หลุดพ้นจากทุกข์ ทำไมต้องไปเอาทุกข์อันไร้สาระนั่นมาใส่ใจเรา ถ้ามีภูตผีปีศาจ สรรพวิญญาณมาจริงๆ โดยเราไม่คิดไม่นึก เราก็ภาวนาแผ่เมตตาจิตไปอุทิศบุญกุศลที่เราสร้างสมทำมาให้เขา เมื่อเขารับเอาบุญกุศลที่เราอุทิศให้เขาแล้วก็ไป ไม่รบกวนหรือหลอกหลอนรังแกเรา ผีเขาก็กลัวบาปเกรงกรรมเหมือนกัน และรู้ด้วยว่าการรบกวนสมาธิพระกรรมฐานนั้นบาปหนัก เขาจึงไม่อยากแสดงฤทธิ์อะไรให้เราจิตตกหรือหวั่นไหว นอกจากใครจะไปแกล้งเขาขับไล่เขา ทั้งที่เข้าไปอยู่ในถิ่นของเขา นั่นแหละ เขาจึงแผลงฤทธิ์ให้ดูหรือรบกวนจนอยู่ไม่ได้อย่างหนึ่ง เมื่อเราไปดีไม่ไปร้าย เขาก็ดีและไม่ร้ายกับเรา

เกิดนิมิตประหลาด

จากการไปมาหาสู่กันอย่างสม่ำเสมอ ยามใดที่หลวงปู่ขาวออกจากบ้านห้วยขมิ้นเพื่อเข้าไปเอายาแก้ไข้ป่าในเมือง หลวงปู่ขาวก็แวะขึ้นบนเขาไปเยี่ยมหลวงพ่อบุญเหลือ และแล้ววันหนึ่งหลวงพ่อบุญเหลือก็ปรารภว่าผมเห็นที่นี่มานานแล้วเห็นทีจะต้องเดินต่อหลังจากออกพรรษานี้ หลวงปู่ขาวก็ถามว่าท่านจะไปไหน หลวงพ่อบุญเหลือบอก ผมจะขึ้นเหนือเดินไปเรื่อยๆ ถึงที่ไหนเห็นสถานที่สงบสมควรพักก็พัก หลวงปู่ขาวถามว่า วันไหนที่ท่านจะทิ้งเขาลูกนี้ไป หลวงพ่อบุญเหลือบอกอีกสองสามวัน หลังจากออกพรรษาแล้วท่านก็จะไป หลวงปู่ขาวไม่ทราบจะทัดทานอย่างไร เพราะรู้กันอยู่ในหมู่พระปฏิบัติกรรมฐานเดินป่า ว่าไม่ค่อยติดในสถานที่ เจอสถานที่สัปปายะดีก็พักอยู่นาน แล้วเดินธุดงค์ต่อ หากสถานที่ไม่ค่อยดีนักก็พักกายหายเหนื่อยแล้วก็ธุดงค์ต่อ จาริกแสวงบุญ หาความสงบขัดเกลากิเลสไปเรื่อยๆ อยู่ติดที่แล้วกิเลสมันจะฟู เมื่ออยู่สบายพลอยพาให้เกียจคร้านในการปฏิบัติธรรม ก็นึกในใจว่า ถ้าท่านไปแล้ว ก็เหมือนขาดเพื่อนที่ดีไปคนหนึ่ง แต่จะเป็นด้วย

อำนาจของเทพยดา เจ้าป่าเจ้าเขาหรืออย่างไรไม่ปรากฏชัด วันต่อมาขณะหลวงปู่ขาวขึ้นไปบนเขาเพื่อเยี่ยมหลวงพ่อบุญเหลือ มองดูหน้าตาท่าทางของหลวงพ่อบุญเหลือท่านไม่ค่อยสบายใจ หงอยเหงามาก สอบถามได้ความว่า หลวงพ่อบุญเหลือมีลางสังหรณ์ คงจะจากที่นี้ไม่ได้เสียแล้ว หลวงปู่ขาวก็ตอบว่า ดีซิ หลวงปู่ขาวแสดงความตื่นเต้นออกไป เพราะในใจไม่อยากให้หลวงพ่อบุญเหลือจากที่นี้ไปอยู่แล้ว แต่พอนึกได้จึงถามว่า เป็นอะไรที่ทำให้ท่านคิดเช่นนั้น หลวงพ่อบุญเหลือตอบว่า เมื่อกลางดึกคืนหนึ่งผมนั่งปฏิบัติธรรมกรรมฐานอยู่ในถ้ำเหมือนเคย ก็เกิดนิมิตประหลาด มีคนเอาโซ่มาล่ามข้อเท้าทั้งสองเอาไว้ไม่ให้ไปไหน หลวงปู่ขาวถามว่า ปกติท่านไม่ติดนิมิตไม่ใช่หรือ หลวงพ่อบุญเหลือตอบ ผมไม่ติด ผมไม่เชื่อ แต่คราวนี้มีสิ่งชวนสังหรณ์ ท่านนั่งเพลินหลับแล้วฝันหรือเปล่า ข้างบนนี้เงียบสงบมากนัก หลวงพ่อบุญเหลือท่านตอบว่า จะฝันก็ไม่เชิงฝัน หลับก็ไม่เชิงหลับ ตื่นก็ไม่เชิงตื่น มันกลางๆ ยังไงไม่รู้ จะว่าหลับหรือมันก็รู้ตัวอยู่ ว่าไม่หลับดูจะเคลิ้มๆ เท่านั้นแหละ แต่อย่างว่าถึงเขาจะเอาโซ่มาล่ามใส่ขา ผมก็จะไป เพราะพูดแล้วก็ต้องรักษาสัจจะคำพูด ว่าจะไปก็ต้องไป

คุณนายผู้ศรัทธา

ก่อนหน้าที่หลวงพ่อบุญเหลือจะลงจากเขาตะกร้าออกธุดงค์ขึ้นเหนือตามความตั้งใจ แม้จะได้นิมิตว่ามีคนเอาโซ่มาล่ามขาไว้ทั้งสองข้างไม่ให้ไปก็ตาม ต่อมาทางกรมชลประทานได้มาสำรวจที่เพื่อปักเขต จะก่อสร้างเป็นอ่างเก็บน้ำถาวรแบบมาตรฐาน เพื่อหล่อเลี้ยงชาวลพบุรี โดยที่การเอาไม้มาปักเป็นแนวเขตทางทาสีแดงเป็นแถวยาวเหยียด ขณะเดียวกันก็นำรถไถปรับพื้นที่ยกเป็นคันคูขึ้นกั้นเป็นทำนบดินสูง เพื่อกักเก็บน้ำไว้ให้ได้มากกว่าเดิม

ตอนนั้นจะเป็นคุณนายแม่ของนายช่างหรือเปล่าไม่ทราบได้ มาดูลูกชายคุมงานการก่อสร้างอยู่ด้วย ระหว่างนั้นก็มองเห็นเขาตะกร้า เป็นเขาหินใหญ่น่าชมมาก ก็ออกปากกับคนงานว่า ภูเขาลูกนี้ชื่ออะไร คนงานก็เล่าให้ฟังว่า ชื่อเขาตะกร้า ข้างบนมีถ้ำใหญ่ถ้ำน้อยมากมาย มีพระกรรมฐานมาปฏิบัติธรรมอยู่รูปหนึ่งชื่อ หลวงพ่อบุญเหลือ ชาวบ้านบริเวณนี้นับถือท่านมาก คุณนายก็บอกว่า พาฉันไปกราบท่านหน่อยซิ ตอนพักกลางวัน พอถึงเวลาพักงานกลางวันคนงานก็พาคุณนายขึ้นรถบรรทุกเล็กขับลัดเลาะไปตามป่าดงดิบกระทั่งไปถึงบนเขา ตอนนั้นหลวงพ่อบุญเหลือท่านได้เห็นโยมขึ้นมาบนเขาท่านก็ออกจากถ้ำมาต้อนรับ คุณนายได้มากราบท่านและได้สนทนากับท่าน

หลวงพ่อบุญเหลือได้ถ่ายทอดให้หลวงปู่ขาวฟังในภายหลังว่า คุณนายได้สอบถามถึงการปฏิบัติธรรมอยู่ในถ้ำบนเขานี้สบายดีไหม หลวงพ่อบุญเหลือท่านก็ตอบไปว่า สบายดีโยม แต่อาตมาคงจะไม่อยู่ประจำหรอก จะเดินเที่ยวต่อไปอีก ยังไม่ถือที่นี่เป็นที่สิ้นสุด จะเดินไปเรื่อยๆ คุณนายได้ยินดังนั้นก็ว่า ท่านอย่าไปเลย ตามที่ดิฉันได้เห็นมา ภูเขาลูกนี้เหมาะสมน่าอยู่ที่สุด หมู่บ้านก็ไม่ได้อยู่ไกลจนเกินไป ระยะทางไปบิณฑบาตก็พอประมาณ และเมื่อเขาทำอ่างเก็บน้ำแล้วก็จะต้องทำทางทำถนนเข้ามาที่นี่ก็จะเจริญ มีภูเขามีถ้ำ ถ้าสร้างวัดบนเขาลูกนี้เสียเลยคงจะสวยงามมาก ใครมองเห็นก็อยากขึ้นมา มาทำบุญทำกุศล หลวงพ่อบุญเหลือก็บอกว่า มันจำเป็น อยู่ไปก็รบกวนโยมชาวบ้าน ญาติโยมคงลำบากถ้าจะสร้างวัด เขาเพิ่งเข้ามาอยู่ใหม่ ยังไม่ทันตั้งเนื้อตั้งตัว ยังไม่มีหลักฐานอะไรจะช่วยเราได้ เมื่อหลวงพ่อบุญเหลือพูดเช่นนั้น คุณนายก็ปวารณาตัวว่าจะช่วยเต็มที่ ขอให้บอกว่าต้องการอะไร ถ้าจะทำพื้นฐานสร้างวัดบนภูเขาลูกนี้

เมื่อคุณนายพูดเช่นนั้น หลวงพ่อบุญเหลือก็ไม่รู้ว่าเขาจะมาไม้ไหนกัน

ได้แต่นึกในใจว่า โยมคงไม่มีศรัทธาพอ อาจจะพูดไปยังงั้น ถ้าบอกว่าต้องการเครื่องไม้เครื่องมือมากๆ ราคาสูงเขาคงหมดศรัทธา แล้วรีบลากลับไปเสีย พรุ่งนี้เราจะได้ลงจากเขาไปตามทางของเราโดยไม่ต้องมาพะวงอะไร และด้วยเหตุนี้หลวงพ่อบุญเหลือจึงบอกรายการสิ่งของที่จำเป็นจะต้องใช้หากจะสร้างวัด เพื่อจะได้นำมาปรับที่ปรับทาง ถ้าจะอยู่ต้องทำที่ทำทางสร้างเสนาสนะก่อนเป็นขั้นแรก ซึ่งจำเป็นต้องมีค้อนใช้ตีหินขนาดแปดปอนด์ ๘ อัน ขนาดสิบสองปอนด์ ๔ อัน บุ้งกี๋ ๒ โหล จอบ ๑๒ เล่ม ชะแลงงัดหิน ๘ อัน ลวดสลิงสำหรับชักลากหิน ปูน ทราย จากข้างล่างขึ้นมาถึงบนเขา ความยาวประมาณ ๒ เส้น เพราะระยะไหล่เขาสูงจากพื้นดินประมาณนั้น ถ้าจะทำจริงๆ ก็ต้องได้เครื่องมือดังกล่าว

สามวันรอรับได้

เมื่อหลวงพ่อบุญเหลือได้บอกความประสงค์ แทนที่โยมคุณนายจะท้อใจหมดศรัทธา กลับพูดตอบหลวงพ่อทันทีว่า ของเท่านี้จัดให้ได้ทันทีไม่มีปัญหา พร้อมกับทวนจำนวนของตามที่บอก

โดยให้คนงานที่มาด้วยจดไว้อย่างครบถ้วน และบอกว่าจะมาถวายภายในไม่เกิน ๓ วัน ขอให้ท่านรอรับได้

หลวงพ่อบุญเหลือ บอกเล่าให้กับหลวงปู่ขาวฟังว่า โยมพูดหนักแน่นอย่างนั้นก็เท่ากับเป็นการผูกมัดไม่ให้ไป ท่านเสียใจจะไปจากเขาตะกร้าคงไม่สำเร็จตามตั้งใจแล้วกระมัง แล้วหลวงพ่อบุญเหลือท่านก็นึกถึงนิมิตว่ามีคนเอาโซ่มาล่ามขาไว้ทั้งสองข้างไม่ให้ไป จะเป็นการกลับคำเสียสัจจะวาจาเสียคำพูดหรือเปล่า

หลังจากที่โยมคุณนายลากลับไปแล้ว หลวงพ่อก็คิดถึงแต่เรื่องนี้ทั้งคืน แต่ก็ตัดใจว่าลองดู ถ้าภายใน ๓ วัน เขาไม่นำสิ่งของที่ต้องการมาให้ ถือว่า

เป็นโชคของเรา สามารถแบกอัฐบริขารลงจากภูเขาเข้าป่าตามปณิธานที่ตั้งใจไว้ได้ แต่ถ้าเขานำมาให้ภายในเวลาที่กำหนดนัดหมาย ก็เป็นกรรมอีกเช่นกัน ที่ต้องสร้างวัดบนเขาตะกร้า ไม่อาจที่จะเข้าป่าแสวงหาความสงบมุ่งบรรลุทางให้พ้นทุกข์ได้ การสร้างวัดใช่ว่าจะสำเร็จได้ภายใน ๓ วัน ๗ วันไม่ จะต้องใช้เวลาเป็นแรมปี ยิ่งสร้างบนภูเขาและอยู่ห่างไกลเมืองด้วย วัสดุก่อสร้าง อิฐ หิน ปูน ทราย ต้องสั่งมาจากในเมืองทั้งสิ้น ระยะทางประมาณ ๑๗ กิโลเมตร ปัญหาที่ติดตามมาสารพัด และหากจะสร้างวัดจริงๆ การปฏิบัติธรรมกรรมฐานต้องหย่อนยานลงแน่นอน พระกรรมฐานที่ถือเคร่งทางการปฏิบัติทั้งหลายย่อมรู้ดี แม้แต่ครูบาอาจารย์ยังต้องพยายามหลีกเลี่ยงภาระหน้าที่ความรับผิดชอบ เรื่องวัด เรื่องการบริหาร เพราะเป็นศัตรูกับการปฏิบัติธรรม แย่งเวลาของการปฏิบัติไปหมด โดยท่านต้องการมุ่งตรงไปแนวทางของโลกุตรธรรม ไม่หวังลาภ ยศ สรรเสริญ อันเป็นสิ่งที่ไม่จีรังยั่งยืน ปฏิบัติธรรมเพื่อละวางกิเลส ตัณหา อวิชชา ทำไมจะต้องหันหน้ากลับเข้าหามัน โดยรับหน้าที่ด้านการบริหาร ทั้งวัดวาอาราม ภิกษุ สามเณร เถร ชี ครูบาอาจารย์หลายรูปที่มุ่งด้านการปฏิบัติ แม้จะเป็นการจำใจต้องรับภาระอันหลีกเลี่ยงไม่ได้ ท่านก็จะรับไว้ก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนไปให้คนอื่นรับหน้าที่แทน จากนั้นก็แบกกลดสะพายบาตรเข้าป่าหายไป การสร้างวัดขึ้นมาธำรงพระพุทธศาสนา ถือเป็นบุญกุศลอันมหาศาลถ้าหากใครทำได้

หลวงพ่อบุญเหลือ เป็นชาวพุทธ และพุทธแท้ด้วย ได้ปฏิบัติหน้าที่ของชาวพุทธสมบูรณ์ โดยการรักษาพรหมจรรย์ บำเพ็ญเพียรปฏิบัติธรรมตามป่าตามเขา เดินธุดงค์รูปเดียวมาตั้ง ๙ ปี เอาดีทางปฏิบัติธรรมกรรมฐาน สำรอกกิเลสในใจให้หมด แม้ว่าวาสนาท่านยังไม่ถึงซึ่งพระนิพพานในชาตินี้ แต่ได้เท่าใดก็พอใจเท่านั้น เมื่อทุ่มกายทุ่มใจลงสู่การประพฤติปฏิบัติสุดชีวิตแล้ว ครั้งมาเจอปัญหาที่โยมหนุนนำให้สร้างวัด ขณะที่ตั้งใจเข้าป่าอีกนี่ซิ ท่านจึงต้องคิดหนัก บุญหรือกรรมทำให้ชีวิตต้องหักเหออกนอกทางที่มุ่งมาดปรารถนา

เสียสัจจะมิใช่เจตนา

หลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส ได้ปรับทุกข์กับหลวงปู่ขาว คุตฺตจิตฺโต เมื่อเกิดปัญหาขึ้นดังว่านี้ หากไม่อาจจะเข้าป่าได้ตามที่ได้ลั่นวาจาไว้ ด้วยเหตุนี้ ท่านคนเดียวคงจะทำไม่ไหว ขอให้หลวงปู่ขาวย้ายจากวัดห้วยขมิ้นมาจำพรรษาที่เขาตะกร้าด้วยกัน ช่วยคิดช่วยสร้างสถานที่แห่งนี้ให้เป็นวัดตามความตั้งใจของโยมคุณนาย แต่ถ้าโยมคุณนายผิดคำ ไม่ได้นำอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ตามที่ขอมาให้ภายในสามวัน เรื่องที่จะสร้างวัดบนเขาถือเป็นสิ้นสุด และท่านก็จะเข้าป่าขึ้นเหนือตามที่ตั้งเจตนาไว้

คืนนั้นทั้งคืนหลวงพ่อบุญเหลือ ก็เข้าปฏิบัติธรรมกรรมฐานในถ้ำบำเพ็ญภาวนาเคร่งครัดเป็นพิเศษ กำหนดจิตถึงเทพยดาอารักษ์ เจ้าถ้ำเจ้าป่า เจ้าเขาทั้งหลาย แจ้งเจตนาต้องการละภูเขาเข้าป่าตามที่ลั่นสัจจะวาจาไว้กับหลวงปู่ขาว และญาติโยมจริงๆ แต่เริ่มมีกรรมเข้ามาทำให้ต้องเสียสัจจะ เพราะโยมมาขอให้สร้างวัดบนภูเขาลูกนี้ ขอเทพยดา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายโปรดรับรู้และรับทราบด้วยว่า ที่ต้องเสียสัจจะวาจานั้นมิใช่เจตนาของตนเลย **สุดแต่บุญแต่กรรมเถิด** เรื่องบุญเรื่องกรรมอยู่เหนืออำนาจอื่นใด เมื่อถึงคราวเขาโคจรเข้าสู่ชีวิตให้มีให้เป็นอย่างไรก็ไม่อาจทัดทานได้ ก็ต้องก้มหน้ารับไปโดยไม่บิดพลิ้ว ทุกอย่างจึงจะได้จบสิ้น เหมือนกับเราเป็นลูกหนี้เขาอยู่ เจ้าหนี้มาทวงถาม ถ้าเราบ่ายเบี่ยงเลี่ยงหนีโดยไม่ยอมชดใช้เขา ใช่ว่าหนี้นั้นจะสูญสลายไม่ มันกลับจะมีดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นตามกาลเวลา ยิ่งนานวันเข้าดอกเบี้ยยิ่งบานปลาย เช่นถ้าเราเป็นหนี้เขาหนึ่งหมื่นบาท ถ้าชดใช้หนี้ให้ตามสัญญาอาจจะเสียดอกเบี้ยเพียงหนึ่งพัน หรือสองพันบาทเป็นอย่างสูง แต่ถ้าคอยหลบเลี่ยงไม่ยอมชดใช้ทั้งๆ ที่เขามาทวงมาถาม เวลายิ่งเนิ่นนานออกไป ดอกเบี้ยจะยิ่งบานปลายเพิ่มขึ้น เมื่อมีดอกทบต้นทบดอก กลายเป็นต้องชดใช้เขาถึงสองหมื่นหรือสามหมื่นบาท หรือ

มากกว่านั้น ก็จะขึ้นอยู่กับวันเวลาของการหลบเลี่ยงว่าจะยาวนานแค่ไหน กรรมของคนเราก็เช่นกัน ไม่ผิดอะไรกับหนี้สิน หากเมื่อใดที่เจ้ากรรมนายเวรเขามาทวงถาม เราเกิดบิดพลิ้วหาวิธีการต่างๆ นานาไม่ยอมชดใช้ กรรมเวรนั้นมันจะพอกหนาขึ้นเรื่อยๆ เหมือนดินพอกหางหมู ถ้าหมูไม่สลัดออกเสียแต่แรก ปล่อยให้จับเกาะเป็นตุ้ม นานเข้าจะพอกพูนเพราะหางที่ถ่วงด้วยตุ้มดินลากโคลนเลนสั่งสมขึ้นทุกวัน จนยกไม่ขึ้นในที่สุด ดังนั้นเมื่อกรรมใดมาสนองเราจงก้มหน้ารับวิบากกรรมนั้นไปเถิด อย่าเสาะหาพิธีกรรมใดมาปัดเป่าเลย กรรมนั้นก็จะได้หมดไป

การบรรเทาพิษของกรรมกระทำได้คือ การทำบุญกุศล ประกอบคุณธรรมความดีให้มาก อย่างน้อยทำให้ใจเราเป็นสุขขึ้นเมื่อได้ทำบุญทำดีเมื่อสำนึกและทำให้มากเท่าที่จะมากได้ แรงกรรมอันเป็นวิบากก็จะลดลงโดยอัตโนมัติ ดูอย่างที่ หลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส ผู้สร้าง**วัดสุวรรณคีรีปิฎก** หรือ **วัดเขาตะกร้าทอง** บนไหล่เขาตะกร้า เพื่อให้ได้เป็นสมบัติทางพุทธศาสนาที่โดดเด่นเป็นสง่าให้ผู้รักปฏิบัติธรรมกรรมฐานได้ปฏิบัติ และเป็นที่เชิดหน้าชูตาของท้องถิ่นในขณะนี้

นิมิตหมายกลายเป็นความจริง

หลังจากที่หลวงพ่อบุญเหลือบำเพ็ญภาวนาทั้งคืน ไม่ฝืนกรรมฝืนธรรมชาติ ปลงว่าอะไรจะเกิดก็ต้องปล่อยให้มันเกิดแล้วแก้ไปตามควรแก่กรณี ท่านได้ปฏิบัติกรรมฐานกระทั่งรุ่งเช้าก็ออกไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเชิงเขาเสร็จสรรพก็กลับขึ้นไปฉันและได้จัดการธุระหมดแล้วก็เข้าที่บำเพ็ญเพียรอีกไม่นานนักก็ได้ยินเสียงรถยนต์แว่วๆ มาแต่ไกล และเสียงรถยนต์ใกล้เข้ามาๆ เสียงเหมือนกับรถยนต์คันที่พาโยมคุณนายมาเมื่อวานนี้ เป็นไปไม่ได้นะโยมว่าจะจัดการให้ภายใน ๓ วัน คงจะไม่ทันอกทันใจอย่างนี้ เพียงชั่วข้ามคืน

ดีไม่ดีโยมอาจจะไม่จัดการให้ เพราะต้องใช้เงินไม่น้อยสำหรับอุปกรณ์ที่บอกไป เจตนาที่หลวงพ่อบุญเหลือบอกว่าต้องการเครื่องมือมากไม่ใช่จะฉวยโอกาส เมื่อมีผู้ปวารณาแล้วก็เอาเต็มที่เลย แต่ตรงกันข้าม ที่บอกไปมากก็เพื่อให้โยม เก็บไปคิดจะได้เสียดายแล้วเลิกราไม่จัดมาให้ตามความต้องการ ท่านก็จะได้ หมดภาระความรับผิดชอบ ธุดงค์เข้าป่าได้ตามความประสงค์ ระหว่างที่ฟัง เสียงรถและคิดไปต่างๆ นานานั้น รถก็เข้ามาใกล้ภูเขาทุกทีๆ จนแน่ใจว่า ไม่ผิด เพราะเสียงรถนั้นมุ่งหน้ามาหา ท่านจึงออกจากถ้ำไปรอรับ เมื่อรถแล่น ขึ้นมาสักครู่หนึ่งซึ่งเป็นรถบรรทุกคันเมื่อวานก็จอดสนิทอยู่หน้าถ้ำ คนขับรถ กระโดดลงมาพร้อมกับคนงานอีกสองถึงสามคน บนรถนั้นบรรทุกอุปกรณ์ เครื่องมือที่สั่งไปเมื่อวานเต็มคัน คนขับรถบอกว่า คุณนายให้พวกผมนำ เครื่องมือมาให้หลวงพ่อตามที่หลวงพ่อสั่งครบทุกอย่าง และท่านสั่งให้ผม เรียนหลวงพ่อด้วยว่า จะหาโอกาสมากราบเร็วๆ นี้ หากหลวงพ่อยังต้องการ อะไรอีก ก็สั่งผมไปได้ ไม่ต้องเกรงใจ คุณนายตั้งใจส่งเสริมหลวงพ่อให้สร้างวัด บนเขาลูกนี้จริงๆ ท่านเห็นว่าสถานที่นี้เหมาะมาก และเป็นมงคลแก่พื้นที่กับ อ่างเก็บน้ำด้วย เมื่อมีวัดอยู่ใกล้ๆ ใครไปใครมาจะได้แวะมากราบหลวงพ่อ และทำบุญที่วัดด้วย

ผู้นำของมามอบรายงานพร้อมกับสั่งให้คนงานช่วยลำเลียงของลง จากรถ พร้อมกับให้หลวงพ่อเซ็นชื่อรับของตามระเบียบ เพื่อเป็นหลักฐานว่า เขาไม่ได้เอาของนี้ไปทำหายหรือตกหล่นที่ไหน หลวงพ่อบอกเห็นตอนแรก ก็งง ไม่นึกว่าโยมคุณนายจะจริงจังอย่างนั้น ขอเวลาจัดหาให้สามวัน แต่ที่ไหนได้ แค่คืนเดียวรุ่งขึ้นก็จัดของมาให้แล้ว ของดีๆ ใหม่ๆ ทั้งสิ้น ต้องซื้อหาด้วยเงิน ไม่น้อย เมื่อศรัทธาญาติโยมแรงกล้าท่านก็ลั่นวาจาขออุปกรณ์ที่จะสร้างวัด จนได้ของมาครบ จะผิดสัจจะก็ไม่ได้ ถึงอย่างไรก็ต้องมุมานะสร้างวัดให้เสร็จ โดยมีโยมคุณนายเป็นผู้อุปถัมภ์และสั่งไว้แล้วว่า หากขาดเหลืออะไรให้บอก

ผลงานที่ฝากฝีมือไว้

ด้วยความเห็นใจเพื่อนสหธรรมิกด้วยกัน คนคนเดียวจะแบกงานใหญ่ขนาดสร้างวัดให้สำเร็จไม่ใช่เรื่องง่ายๆ หลวงปู่ขาวจึงละจากวัดห้วยขมิ้นมาอยู่บนเขาตะกร้า แล้วช่วยหลวงพ่อบุญเหลือสร้างวัดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ เป็นต้นมา หลวงพ่อบุญเหลือ เมื่อตอนเริ่มสร้างวัดท่านมีอายุอ่อนกว่าหลวงปู่ขาว ๕-๖ ปี ทั้งสองท่านมีอายุประมาณ ๓๐-๔๐ ปี กำลังหนุ่มฉกรรจ์ ร่างกายแข็งแรงจึงช่วยกันเจาะเขา ย่อยหินกันเอง ไม่เป็นอันได้ปฏิบัติธรรมกรรมฐาน เมื่องานสร้างวัดเป็นภาระหนักอยู่แล้ว แต่ท่านก็ไม่ได้ทอดทิ้งเสียทีเดียว เพียงลดเวลาการปฏิบัติลงไป เพื่อมาทุ่มเทให้กับงานสร้างวัดเท่านั้น

หลวงปู่ขาวท่านกล่าวว่า อาตมาต้องขอชมหลวงพ่อบุญเหลือว่าท่านเก่งมาก แบบแปลนทุกอย่าง ท่านกะเกณฑ์เอาเองทั้งสิ้น ไม่ได้จ้างช่างจากข้างนอกเลย บางครั้งก็ได้มีชาวบ้านที่เห็นใจขึ้นมาช่วยบ้าง บางครั้งโยมคุณนายก็มาดูแลและส่งคนงานมาช่วย เมื่อถึงคราวจำเป็นจะช่วยหาวัสดุอุปกรณ์มาให้ ส่วนตัวลูกชายที่เป็นนายช่างคุมงานก็ปลีกตัวมาช่วย จึงแบ่งภาระลงได้บ้าง การก่อสร้างวัดดำเนินไปทีละน้อย ค่อยเป็นค่อยไป โดยใช้เวลาหลายปี เมื่อขึ้นเป็นรูปเป็นร่างก็สวยงามดี คนก็ชักชวนกันมาเที่ยวมาชม ช่วยกันบริจาคทำให้วัดเล็กๆ ขยายตัวใหญ่ขึ้นตามลำดับ หลวงพ่อทั้งสองท่านไม่ใช่พระนักสะสมทรัพย์แต่เป็นพระนักปฏิบัติ ดังนั้นเงินบริจาคทุกบาททุกสตางค์จึงลงไปที่วัดหมด

ญาติโยมมาชมมาเห็นถึงความตั้งใจในการก่อสร้างวัดของหลวงพ่อก็เต็มใจพากันบริจาค ขาดเหลือออกปากได้มาเหมือนเป็นเพื่อนผู้ร่วมบุญในอดีตชาติ พอได้พบกันในชาตินี้ ก็ช่วยกันคนละไม้คนละมือจนสำเร็จเป็นขั้นเป็นตอน ถ้าใครขึ้นไปชมก็จะได้เห็นฝีมือหลวงพ่อบุญเหลือกับหลวงปู่ขาว

ที่ท่านสามารถเนรมิตอาคารสถานที่ซึ่งเป็นขุนเขาโล่งๆ ให้กลายเป็นกุฏิศาลา มีอาคารสวยงามเด่นสะดุดตามองเห็นได้แต่ไกล เพราะเขาตะกร้าเป็นภูเขาหินสูงใหญ่ เมื่อก่อสร้างอาคารบนไหล่เขาขนาด ๕ ชั้น ๖ ชั้น เป็นแนวยาวตามหน้าผาจึงดูเด่นมาก บนเขามีถ้ำเล็กถ้ำใหญ่หลายถ้ำ หลวงพ่อทั้งสองท่านได้สร้างความสำคัญด้วยการนำพระพุทธรูปไปประดิษฐานไว้ในแต่ละถ้ำ ให้ญาติโยมที่เข้าไปชมได้เห็นความงามตามธรรมชาติของถ้ำ ได้สักการบูชาพระพุทธรูปภายในถ้ำนั้นๆ เพื่อเป็นสิริมงคล ประดุจปริศนาธรรมให้ญาติโยมที่ขึ้นไปชมวัดนี้ได้น้อมจิตคิด

วัดนี้สัมฤทธิ์สำเร็จผลสมบูรณ์มาด้วยพลังฝ่าพระหัตถ์ของพระพุทธองค์ส่งหนุนให้สองหลวงพ่อร่วมแรงร่วมใจกันสร้างด้วยมือทั้งสองของตน หลวงพ่อบุญเหลือได้ฝากฝีมือของท่านไว้อีกสิ่งหนึ่งนั่นคือ การปั้นพระพุทธรูปองค์ใหญ่ด้วยตนเอง เป็นพระพุทธรูปปูนปั้นขนาดใหญ่มาก พุทธลักษณะแตกต่างจากพระพุทธรูปทั่วไป เป็นปางมารวิชัย นั่งขัดสมาธิราบ พระหัตถ์ซ้ายหงายบนพระเพลา พระหัตถ์ขวาอยู่บนพระชาณุ แต่ไม่วางพระหัตถ์เหมือนแบบปางมารวิชัยให้ดัชนีชี้ลงพสุธา กลับเผยอให้เห็นฝ่าพระหัตถ์ในลักษณะคล้ายกับกำลังรับสิ่งสักการะจากญาติโยม พระเนตรเบิกกว้าง พระพักตร์แย้มสรวลน้อยๆ แบบรอยยิ้มของพระอรหันต์ พระพุทธรูปที่หลวงพ่อบุญเหลือปั้นขึ้นเอง อยู่ทางเฉลียงหน้าผาอีกมุมหนึ่งซึ่งมีราวระฆังใบใหญ่ตั้งบนระเบียง ให้ญาติโยมตีบอกบุญที่ได้กระทำแล้ว ให้กังวานไปในพิภพเทวภูมิและนรกภูมิ ท่านให้นามพระพุทธรูปใหญ่องค์นี้ว่า **พระพุทธสิรินิมิตมงคล** ซึ่งมีความหมายสมบูรณ์อยู่ในตัว คล้ายจะบอกให้รู้เมื่อท่านขึ้นมาอยู่บนเขาตะกร้า บำเพ็ญเพียรภาวนา ได้นิมิตเห็นพระพุทธรูปอันเป็นสิริมงคลนี้จึงได้ปั้นไว้เป็นเครื่องน้อมระลึกถึง

เป็นเองหายเอง

หลวงปู่ขาวเล่าว่า ความอุตสาหะวิริยะของหลวงพ่อบุญเหลือน่าเลื่อมใสยิ่ง ท่านทำงานอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ทำอะไรทำจริง เมื่อรับภาระสร้างวัดแล้วก็ทุ่มลงทั้งตัวร่างกายเหนื่อยเปลี้ยเพลียแรง เมื่อกระทบกับอากาศที่เปลี่ยนแปลง ก็มีป่วยไข้เป็นปกติของสังขารที่มีเลือดเนื้อ ไม่ได้สร้างด้วยเหล็ก หิน ปูนทราย เหมือนพระพุทธรูป จึงต้องเจ็บป่วยเป็นธรรมดา เวลาท่านไม่สบาย จะเป็นด้วยอะไรก็ตาม ท่านจะไม่ยอมหยุดพักรักษาตัว ไม่ยอมฉันยา ท่านจะใช้ธรรมโอสถ คือ เข้ากรรมฐานในถ้ำ พิจารณาสังขารขันธ์ ธาตุขันธ์ทั้งหลายเป็นเช่นนี้เอง กระทบกับความเย็นร้อนอ่อนแข็งหนักๆ ก็แปรเปลี่ยนไป ใช้พลังจิตปรับธาตุปรับขันธ์ในตนเองให้กลับสู่สภาพปกติ เมื่อใช้ธรรมโอสถเช่นนั้น โรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ก็ทุเลาลง บางครั้งอากาศภายนอกหนาวเย็น แต่ท่านก็กำหนดจิตพิจารณาด้วยพลังเร้นลับของท่าน กลับปรากฏเป็นเหงื่อโซมจีวรที่ห่มคลุม อาการไข้ก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง แล้วท่านมักจะบอกญาติโยมที่ห่วงใยในเรื่องโรคภัยไข้เจ็บเสมอว่า เมื่อเป็นได้ก็หายได้ เป็นเองหายเอง ไม่มีอะไรยืนยงเป็นนิรันดร์ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อย่างนี้แหละ

โทษของการติดถิ่นห้าอย่าง

การเทศน์ การสอนปฏิบัติ หลวงพ่อบุญเหลือกับหลวงปู่ขาว ก็ช่วยกัน เมื่อถึงคราวที่ญาติโยมขึ้นไปขอฟังเทศน์ฟังธรรม หลวงปู่ขาวท่านจบนักธรรมโทมา ก็เทศน์สอนธรรม หลวงพ่อบุญเหลือท่านเก่งทางปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ซึ่งท่านได้เรียนมาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อมงคลเทพมุนี วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (หลวงพ่อสด จนฺทสโร) ในส่วนการปฏิบัติธรรมกรรมฐาน

จากประสบการณ์ธุดงค์มา ๙ ปี ทำให้เห็นการปฏิบัติธรรมกรรมฐาน การขัดเกลากิเลสให้พ้นจากห้วงทุกข์จริงๆ นั้น จะทำเป็นของเล่นไม่ได้ ตั้งใจปฏิบัติกันจริงๆ และเมื่อทำจริง ผลก็เกิดจริง

ก่อนสร้างวัด หลวงพ่อบุญเหลือจะลงจากเขาเข้าป่า เนื่องจากได้รับการอบรมบ่มสอนจากครูบาอาจารย์มาว่า การติดถิ่นนั้นจะทำให้มีเรื่องเสียหาย มีโทษถึง ๕ ประการ ซึ่งพระพุทธองค์ทรงตรัสเป็นพุทธภาษิตแก่ภิกษุว่า ภิกษุทั้งหลาย โทษในการติดถิ่นมีห้าอย่างเหล่านี้ ห้าอย่างนั้นคือ

๑. เธอย่อมมีความตระหนี่ที่อยู่ (คือ หวงเสนาสนะที่สบายๆ เมื่อมีผู้อื่นมาอยู่ด้วยก็ต้องแบ่งกันหรือถึงกับสูญเสียเสนาสนะเช่นนี้ ถ้าหากว่าตนด้อยกว่า)

๒. เธอย่อมมีความตระหนี่สกุลอุปัฏฐาก (คือ การกันท่าไม่ให้ภิกษุอื่นรู้จักมักคุ้นอุปัฏฐากของตน โดยกลัวว่าจะถูกแบ่งลาภ หรือถึงกับสูญเสียอุปัฏฐากไป)

๓. เธอย่อมมีการหวงลาภ (คือ การอยู่ติดถิ่นทำให้เกิดความคิดสะสมสิ่งของ จึงหวงสิ่งของต่างๆ เพื่อการสะสม)

๔. เธอย่อมมีการหวงชื่อเสียงเกียรติยศ (คือ ไม่ต้องการให้ใครมีชื่อเสียงเท่าตนในสิ่งนั้น)

๕. เธอย่อมมีการหวงคุณธรรม (คือ การกันท่าไม่ให้ผู้อื่นเจริญด้วยการเจริญปริยัติธรรมเพราะจะเป็นคู่แข่งที่ครอบงำตน)

ภิกษุทั้งหลาย โทษในการติดถิ่นมีห้าอย่างเหล่านี้แล

หลวงปู่ขาวเล่าว่า จากการที่หลวงพ่อบุญเหลือไม่อยากยึด ไม่อยากติดถิ่นอยู่บนเขาตะกร้า อยากเข้าป่าเดินธุดงค์ต่อไป ท่านอาจคำนึงถึงพุทธภาษิตประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งคือ มุ่งจะเดินธุดงค์ให้หลุดพ้นจากห้วงทุกข์ แต่เมื่อมีความจำเป็นต้องอยู่ เพื่อสร้างวัดตามที่โยมคุณนาย

อาราธนานิมนต์ดังกล่าวข้างต้น หลวงพ่อบุญเหลือก็ยึดแนวปฏิบัติตามพุทธภาษิตที่ทรงตรัสแก่ภิกษุทั้งหลายในหัวข้อที่ว่า ไม่เสียผู้ใหญ่ เพราะอยู่อย่างมีจุดหมาย

หลวงปู่ขาวเล่าว่า หลวงพ่อบุญเหลือเป็นพระปฏิบัติที่ยอมรับนับถือได้อย่างสนิทใจ ไม่กีดกัน ติฉินนินทาใคร มีแต่ชักชวนให้ขึ้นไปอยู่ไปปฏิบัติธรรมด้วยกันบนเขา ตั้งแต่ยังไม่รับสร้างวัด แม้หลังจากที่สร้างวัดเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ใครจะมาอยู่ด้วยก็ยินดีต้อนรับ ขออย่างเดียวให้เป็นผู้รักการปฏิบัติธรรม ช่วยกันสร้างความเจริญให้แก่วัด โดยทำตนให้เป็นแบบอย่างให้เห็น เราอยู่กันช่วยกันสร้างวัดอย่างราบรื่น มีญาติโยมช่วยสนับสนุนเป็นอย่างดี ทั้งในลพบุรีเองและจังหวัดอื่นไกลๆ จากกรุงเทพฯ ก็มาก เมื่อเขามาเห็นมาชมแล้วก็บอกต่อๆ กันไป ว่าเป็นวัดน่าเลื่อมใส ผู้คนก็พากันมา ใครรักการปฏิบัติธรรมจะมาพักปฏิบัติ วัดก็ไม่ขัดข้อง เพียงแต่ต้องเป็นนักปฏิบัติที่อดทนหน่อย เพราะเป็นวัดในป่าในเขา

ชีวิตดับขันธ์

คนเราเมื่อมีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไปเป็นธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้วันแห่งการเกิดดับขันธ์ของสังขารของหลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส ก็มาถึง ท่านป่วยหนักกว่าทุกคราว บ่นเจ็บหน้าอกมาก พยายามใช้ธรรมโอสถบำบัดก็ไม่บรรเทา ยิ่งนานวันก็ยิ่งทุกข์ทรมานเพิ่มขึ้น ลูกศิษย์ลูกหา ญาติโยมขอร้องให้เข้ารักษาตัวในโรงพยาบาล เพราะอาการป่วยไข้ของท่านครั้งนี้รุนแรงกว่าทุกคราว จะว่าท่านร่างกายทรุดเพราะทำงานหนักก็มีส่วนอยู่ หลวงปู่ขาวเผย ปฐมเหตุที่ความดับขันธ์คืบคลานมาหาหลวงพ่อบุญเหลือ แม้ท่านจะเจ็บหน้าอกอย่างหนักและต่อเนื่องเป็นช่วงระยะหลายวัน ท่านก็ยังไม่ยอมไปโรงพยาบาล ท่านบอกเหมือนเคยว่า เป็นเองหายเอง ทุกอย่างเกิดได้

ก็ดับได้ เกิดเองดับเอง ไม่ต้องไปช่วยมันดับ แต่อาการป่วยในครั้งนี้ไม่เป็นไปอย่างที่ท่านคิด มีแต่ทรุดหนักลงทุกวัน จนในที่สุดญาติโยมทางกรุงเทพฯ มาเห็นเข้า บอกว่า ปล่อยไว้ไม่ได้แล้ว ไม่ใช่เจ็บไข้ได้ป่วยธรรมดาจากการทำงานหนักหรืออากาศแปรเปลี่ยน แต่จะต้องเป็นอะไรร้ายแรงในกาย จะรู้ได้ก็ต่อเมื่อนำตัวส่งโรงพยาบาล ให้แพทย์เอกซเรย์ดู จะได้รู้สมมุติฐาน แล้วเยียวยารักษา บำบัดให้หาย หากปล่อยไว้นานเข้ามันอาจรุนแรงเกินกว่าที่แพทย์จะช่วยได้ เมื่อได้ยินโยมจากกรุงเทพฯ ว่าอย่างนั้น ก็ไม่มีใครขัดรวมทั้งตัวหลวงพ่อบุญเหลือซึ่งมีอาการเพียบหนักแล้วด้วย ทั้งหมดจึงนำท่านเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ

การออกจากวัดของหลวงพ่อบุญเหลือวันนั้น ไม่มีใครคาดคิดว่าจะเป็นการจากไปของท่านชั่วชีวิต ต่างมั่นใจว่าหมอที่กรุงเทพฯ เก่ง เครื่องไม้เครื่องมือและหยูกยาทันสมัย ถ้ารู้สมมุติฐานของโรคแล้วคงรักษาได้ไม่ยากแต่ที่ไหนได้ หลังจากนำหลวงพ่อบุญเหลือเข้ากรุงเทพฯ ได้ไม่กี่วัน ญาติโยมทางกรุงเทพฯ ก็ได้ส่งข่าวมาที่วัด และบอกว่าหลวงพ่อเป็นไข้มาเลเรียในปอดขั้นร้ายแรง แพทย์จะต้องช่วยชีวิตเต็มที่เพราะมันกระจายในช่องอกหมดแล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๑๗ ก็มีข่าวจากกรุงเทพฯ ว่า หลวงพ่อบุญเหลือมรณภาพเสียแล้วในโรงพยาบาล แพทย์ไม่สามารถช่วยเหลือได้สำเร็จ ทางวัดจึงขอร้องให้ญาติโยมทางกรุงเทพฯ ส่งศพท่านกลับวัด

ความมหัศจรรย์สังขารร่างกายไม่เน่าเปื่อย

เมื่อท่านมรณภาพลง ทางวัดจึงได้นำศพของท่านมาตั้งบำเพ็ญกุศลที่วัด และเปิดให้ประชาชนที่เคารพนับถือท่านมากราบสักการบูชา จนเวลาเนิ่นนานพอสมควรก็มีการกำหนดจะฌาปนกิจศพตามประเพณี

วันเปิดโลงศพ ทุกคนต่างตกตะลึงและคาดไม่ถึง เมื่อเห็นร่างของหลวงพ่อบุญเหลือไม่เน่าไม่เปื่อย เพียงแต่ร่างกายแห้งลงแบบหนังหุ้มกระดูก คงสรีระร่างกายอยู่ครบถ้วน จึงมีการหารือกันว่าอาจเป็นด้วยเจตนาของท่านที่ได้ตั้งใจไว้ว่า จะอยู่คู่กับวัดให้นานที่สุดประการหนึ่งมีญาณวิเศษรู้กาลเวลาล่วงหน้า จึงทำให้ร่างกายของท่านไม่เน่าเปื่อยผุพัง เหมือนสังขารอื่นทั่วไป หากปลงศพท่านก็ไม่สมควร น่าจะรักษาร่างของท่านไว้ต่อไป โดยเปลี่ยนจากโลงทองธรรมดามาเป็นโลงแก้ว ให้ท่านนอนทอดร่างอยู่อย่างสงบ ให้ญาติโยมหรือศิษย์ทั้งหลายสามารถมองเห็นท่านผ่านโลงแก้วเข้าไปได้

เมื่อตกลงกันเช่นนั้น จึงสร้างโลงแก้วแล้วนำสรีระร่างกายของหลวงพ่อบุญเหลือมาสรงน้ำทำความสะอาดห่มครองจีวรให้ใหม่ แล้วนำลงทอดกายในโลงแก้ว ตั้งเหนือแท่นประดับประดาตบแต่งเครื่องบูชา เปิดให้ญาติโยมทุกสารทิศที่ขึ้นไปชมวัด ได้กราบนมัสการเมื่อเดินเข้ามาภายในวัด เพื่อกราบไหว้สักการบูชาพระพุทธรูป ท่านจะได้พบใกล้ๆ กับผนังถ้ำ มองเห็นเป็นโลงแก้วตั้งอยู่บนแท่นใหญ่ มีเครื่องบูชาครบถ้วนจัดไว้อย่างสวยงามเป็นพิเศษ ประดับด้วยดอกไม้สด ดอกไม้แห้ง ประทีปโคมไฟเทียนสะบัด เปลวไหวไปมา ควันธูปลอยหอมฟุ้ง นั่นคือ **หลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส** ซึ่งท่านเป็นผู้ริเริ่มสร้างวัดแห่งนี้

หลายคนศรัทธาปสาทะในความมหัศจรรย์ของร่างที่ไม่เน่าเปื่อยของท่าน ต่างก็ได้เสี่ยงสัตยาธิษฐานขอลาภขอพรกันตามเรื่อง จะได้ผลหรือไม่ก็อยู่กับผู้ขอเอง ไม่ได้มีบันทึกประวัติไว้เป็นหลักฐาน หลังสิ้นหลวงพ่อบุญเหลือแล้ว หลวงปู่ขาวก็ดูแลรักษาพัฒนาวัดนี้สืบต่อมา

หลวงพ่อบุญเหลือท่านทิ้งสังขารไปหลายสิบปีแล้ว แต่เมื่อสังขารยังอยู่คู่กับวัด เราก็ยังระลึกถึงเสมอว่าท่านยังอยู่กับพวกเราไม่ทอดทิ้ง ได้ทำบุญถวายทาน อุทิศให้ท่านเป็นประจำ ลูกศิษย์จัดหาอาหารคาวหวาน

มาถวายทุกวัน เหมือนสมัยท่านมีชีวิตอยู่ และตอนแรกไม่ได้ห้ามการปิดทองที่โลงแก้ว จึงมีญาติโยมปิดทองกันเต็มจนไม่อาจจะมองเห็นสรีระร่างกายของท่านได้ถนัด เพราะแผ่นทองบังหมด ต้องเข้าไปดูใกล้ๆ จึงจะเห็นความมหัศจรรย์ ที่สังขารร่างกายเหี่ยวแห้งลงไปเท่านั้นไม่เปื่อยยุ่ยเป็นผุยผง

เจ้าอาวาสองค์ที่ ๒

เมื่อถามหาเจ้าอาวาสองค์ที่ ๒ ของวัดนี้ ท่านเป็นพระภิกษุผู้ทรงศีล รูปร่างสูงผอมแกร่งผิวสีเหล็ก นุ่งสบงอังสะอย่างสบาย มีอายุ ๘๐ กว่าปี พูดฉะฉาน ความทรงจำเยี่ยม ท่านคือ **“พระครูสุวรรณพิทักษ์” (หลวงปู่ขาว คุตฺตจิตฺโต) เจ้าอาวาสวัดสุวรรณคีรีปิฎก หรือ วัดเขาตะกร้าทอง องค์ที่ ๒** หลวงปู่ขาวท่านอาลัยเพื่อนสหธรรมิกผู้ริเริ่มสร้างวัดนี้พร้อมกับตั้งปณิธานว่าจะรักษาวัดนี้ให้มั่นคงทำประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาอย่างสุดความสามารถ เพื่อให้วัดนี้เจริญยั่งยืนไปตลอดนานเท่านานที่สุดที่จะนานได้ และเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๓๘ ท่านได้รับพระราชทานสัญญาบัตรพัดยศและตราตั้งจาก **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยสมเด็จพระสังฆราชเป็นผู้ประทานให้กับพระอธิการขาว คุตฺตจิตฺโต** โดยได้รับแต่งตั้งเป็น **พระครูสุวรรณพิทักษ์** เพื่อทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาสืบไป

เหมาะสำหรับปฏิบัติธรรม

วัดสุวรรณคีรีปิฎก หรือ วัดเขาตะกร้าทอง เป็นวัดที่มีรูปแบบสวยงามอีกแบบหนึ่ง ไม่เหมือนวัดอื่น จากด้านหน้ามองเห็นเป็นอาคารสูง ๔-๕ ชั้น ยาวไปตามไหล่เขา แต่เมื่อขึ้นไปจึงจะเห็นถ้ำเล็กถ้ำใหญ่หลากหลายทางวัดทำทางเดินเข้าซอกเขาธรรมชาติทะลุขึ้นข้างบนและลงข้างล่าง

นอกจากพระพุทธรูปตามถ้ำประจำทุกถ้ำ และถ้ำฝ่าพระหัตถ์แล้ว ยังมีพระสังกัจจายน์องค์ใหญ่ เมื่อขึ้นไปชั้นแรกก็เป็นห้องโถงใหญ่ ประดิษฐาน โลงแก้วบรรจุสรีระร่างกายหลวงพ่อบุญเหลือ ทางวัดยังได้หล่อรูปเหมือน หลวงพ่อบุญเหลือเท่าองค์จริงไว้ในตู้กระจก มีภาพถ่ายท่านสมัยยังมีชีวิตอยู่ ตั้งข้างโลงแก้ว ให้เปรียบเทียบถึงสภาพร่างกายเมื่อมีชีวิตและเมื่อมรณภาพ แล้ว สามารถปลงกรรมฐานได้จากของจริง

ทุกวันนี้วัดมีพระสงฆ์ประจำอยู่ ๖-๗ รูป ตอนเข้าพรรษาก็มีมาก หน่อย ซึ่งลูกหลานชาวบ้านมาบวชกัน สถานที่วัดสัปปายะดีพร้อม เหมาะ สำหรับการปฏิบัติมาก โยมสนใจที่จะศึกษาปฏิบัติธรรม มาพักปฏิบัติที่นี่ ก็ได้ ยินดีต้อนรับ มีสถานที่ มีห้องให้พักปฏิบัติธรรมมากพอสมควร หลวงพ่อ บุญเหลือท่านมีนโยบายให้เป็นสถานที่อบรมปฏิบัติธรรมกรรมฐาน แต่น่า เสียดายที่ท่านมาด่วนสิ้นจากไปเสียก่อน เมื่อท่านมีอายุเพียง ๕๔ ปีเท่านั้นเอง หากท่านยังอยู่ถึงขณะนี้ ท่านคงสร้างพระวิปัสสนาจารย์สอนสาธุชนปฏิบัติ ธรรมได้มากทีเดียว

ทางไปวัดสะดวกมาก มีถนนลาดยางอย่างดีต่อเชื่อมกับถนนใหญ่ รถขึ้นไปจอดได้ถึงบนวัดเขาตะกร้าทอง ไม่ต้องออกกำลังเดินให้เหนื่อย ลงจากรถก็เดินขึ้นอาคารใหญ่ของวัดได้เลย โผล่พ้นบันได ก็เห็นห้องโถงใหญ่ ประดิษฐานโลงแก้วสรีระไม่เน่าเปื่อยของหลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส กราบศพ ท่านแล้วเดินชมวัดถ้ำใหญ่ถ้ำน้อยกันตามสบาย

ประมาณ ๑๘.๐๐ น. ของทุกวัน จะมีฝูงค้างคาวนับหลายแสนชีวิต บินออกหากินเป็นแถวยาว จะบินออกเป็นเวลานานร่วมชั่วโมงจึงจะสิ้นสุด นับว่าเป็นภาพที่หาดูได้ยากในสมัยนี้

สถานที่เที่ยวชม

๑. กราบพระประธาน หรือ หลวงพ่อใหญ่ ซึ่งเป็นฝีมือปั้นโดยหลวงพ่อบุญเหลือ

๒. กราบศพหลวงพ่อบุญเหลือ ซึ่งได้มรณภาพลงเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๑๗ จนถึงปัจจุบัน สภาพศพไม่เน่าเปื่อย

๓. ปะพรมน้ำพระพุทธมนต์ เพื่อเป็นสิริมงคล

๔. เสี่ยงเซียมซีทำนายดวงชะตาชีวิต อธิษฐานต่อหลวงพ่อใหญ่ หลวงพ่อบุญเหลือ พระมหากัจจายนะ เจ้าแม่กวนอิม

๕. ปิดทองรูปปั้นองค์เหมือน หลวงพ่อบุญเหลือ ปภาโส ขอพรโชคลาภต่างๆ

๖ ชมถ้ำพระ ถ้ำพระฤๅษี ถ้ำค้างคาว ซึ่งเป็นถ้ำธรรมชาติ ซึ่งควรแก่การศึกษา

๗. ชมถ้ำมหาโชค ขอโชคขอลาภจากเจ้าพ่อกิมซัวหลาง

๘. ชมสถานที่นั่งวิปัสสนากรรมฐานของหลวงพ่อบุญเหลือ เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่

๙. ชมการเหิรทะยานสู่ท้องฟ้าของหมู่ค้างคาวนับแสนตัว ในยามพลบค่ำ (๑๘.๐๐ น.) ซึ่งหาดูได้ยาก

๑๐. ชมทิวทัศน์ ธรรมชาติของป่าเขาลำเนาไพร ความสงบร่มรื่นบนภูเขาอันเป็นที่ตั้งวัด มองชมอ่างเก็บน้ำซับเหล็กกว้างใหญ่ และสถานที่ต่างๆ ที่ล้อมรอบภูเขาตะกร้าที่ตั้งวัดสุวรรณคีรีปิฎก

รายนามผู้จัดพิมพ์

คุณโชคอำนวย นาดมาศ
คุณเกษทิพย์ สิทธิสุทธ
คุณอุสา โกเมน และครอบครัว
คุณนัฐสิริ เขียวบริบุญ
คุณนิตยา คำรินทร์
คุณชัชสกล คำรินทร์
คุณจักรพงศ์ เลิศมณีพันธ์
คุณอรนภา คำภีระ
คุณอรกัญญา พ่วงสด
คุณกัณทิมา กิมเปี่ยม
นายบุญเกียร - ด.ช.พิชญูตม์ เมธีทัศนีย์
คุณนุชนาถ แพนเดช
คุณรัตนากร เกิดกันการ
คุณขัดติยา จีรพัฒนางกูร
คุณรำไพ บุตรครุฑ
คุณวีนัส
คุณลัดดาวรรณ สะอาดอ่ำ
ด.ญ.ชนากานต์ อุ่นวรรณธรรม
ด.ช.ธนพัฒน์ สะอาดอ่ำ
คุณฉลวย สะอาดอ่ำ
คุณทองสุข ทองมาก
คุณวลีพร ดิษฐเอม
คุณรัชนิกร ทองสุข
คุณนัฐวุท ศรีสุข
คุณอ้วน
คุณทีชา แพทย์มด
ด.ญ.ชลธิชา สะอาดอ่ำ
คุณประนอม อิ่มมาก
คุณนัฐลิการณ์ แพทย์มด
คุณธนภรณ์ เพียมด้วง
คุณนัฐพล นิมพันธ์

คุณคำไพ หอมใจ
คุณสุข แพทย์มด
คุณสำอางค์ สะอาดอ่ำ
คุณอุบลศรี หอพัดตราภรณ์
คุณบุษรา พัฒนสิงษ์
คุณญาณิศา จินาวัลย์
คุณสายวารี ไกรสร
คุณสุรีรัตน์ วรรประพันธ์
คุณวารุณี คุ่มวัน
คุณสุวิมล สุขนิรัญ
คุณไทวรคน ชาญ และครอบครัว
คุณนิดหน่อย พานจันทึก
ด.ญ.อวิรทร์ ทันเฉลิม
คุณอำพันธ์ ทันเฉลิม
คุณบุญญา ทันเฉลิม
คุณสุธินันท์ ทันเฉลิม
คุณอินทรธิดา ทันเฉลิม
คุณอินทรญาดา ทันเฉลิม
คุณทิพย์กนก ป้องทา
คุณบัวบาน นะไหล่
หลวงพ่อภัพลบ อาสโภ
(วัดเขาตะกร้าทอง)
คุณศิริวัฒน์ ป้องทา
คุณตุลรการณ์ ป้องทา
คุณถุงเงิน ป้องทา
คุณอำมารา ศรีจัทร์งาม
คุณภชพน พ่วงสุด
คุณมณีพรรณ พ่วงสุด
ด.ช.ชยพล พ่วงสุด
คุณหทัยรัตน์ เขื่อนลอย
คุณพรสวรรค์ ป้องทา

คุณจินตนา	ป้องทา	นางดาริณี - นายสัมมัน	จู่มา
คุณผาย	สุระ	นางสมทรง	ธรรมธิรา
นางสมชนก	พงษธานี	นายณัฏฐ์	บัณฑิตวงษ์
นายวิชัย	พงษธานี	นายภาสกร	บัณฑิตวงษ์
น.ส.หริกกา	พงษธานี	น.ส.ชุตินัญญา	บัณฑิตวงษ์
น.ส.กัญญารัตน์	วีละชาติ	ด.ญ.ณัฐรัตน์สร	บัณฑิตวงษ์
น.ส.พิมภรณ์	รุ่งอาญา	นางสุกัญญา	ศิริวงศกร
น.ส.มยุรี	คงคา	น.ส.วรรัตน์	ธนะพันธุ์
นางเพ็ญพรรณ	แสนริเดช	น.ส.มลวธู์	ธนะพันธุ์
นางสุพัตรา	ช่วงชิง	คุณพานีย์	บูระผลิต
นางทองพูน	ศึกสาคราม	คุณพุทธชาติ	บูระผลิต
นางปทุมพร	สนิทไทย	คุณเปมิกา	บูระผลิต
นางสันทนา	หลอดท้าว และครอบครัว	คุณสุพีระ	กุสลางภูรวัฒน์
นางจิรภัทร์ - ด.ช.ราปา	แอวโยโซ	คุณพีระดา	กุสลางภูรวัฒน์
นายชูชาติ	ช่วงชิง และครอบครัว	คุณภัทรภร	กุสลางภูรวัฒน์
นายธนกร	กาญจนรัตน์	คุณบุญศรี	อำนวยวิทยากุล

คุณศศินันท์ ชัยหิรัญรัฐกิจ ๖๐ เล่ม
คุณอร่าม อยู่สำราญ ๖๐ เล่ม
คุณเพ็ญจันทร์ ยะตัน ๗๐ เล่ม
คุณพัชรี ไทยานันท์ และครอบครัว ๑๐๐ เล่ม
บ้านประคองสุข และครอบครัว ๕๐ เล่ม
คุณแม่ผ่องศรี งามเลิศศภร และครอบครัว ๓๙ เล่ม
อุทิศให้ คุณพ่อซัน งามเลิศศุภร
คุณนัฏฐุดจันท์ ประสมชาติ ๙ เล่ม
คุณอุษา - คุณบุญมา ประสบชาติ ๙๙ เล่ม
คุณปิยะวรรณ ประสมชาติ ๒๙ เล่ม
คุณกัญญา ปิยะพฤกษพรรณ ๕๐ เล่ม
คุณวริยา งามเลิศศุภร ๕๐ เล่ม
นางสมมร กุสลางกูรวัฒน์ ๑๐ เล่ม
คุณปาริชาติ พิณสาย ๑๐ เล่ม
คุณศิริศัก รฐากันอเนก ๒๐ เล่ม
คุณรัตญา พ่วงสุด ๑๐ เล่ม

นายธนรัตน์	อิศรางกูร ณ อยุธยา	๒๐ เล่ม
คุณอุดมลักษณ์	อิศรางกูร ณ อยุธยา	
คุณกนพร	อิศรางกูร ณ อยุธยา	
นายนันทิพัฒน์	วังบอน	
ด.ช.ณพัฒน์	วังบอน	
ด.ช.ชิฏภัสร	วังบอน	
ครอบครัวคมสัน		๑๕๐ เล่ม
คุณรชิตา	นวนจันทร์	๑๐ เล่ม
คุณโรจนสัถ์	ศรีเกษ	๑๐ เล่ม
คุณธนภัทร	ศรีเกษ	๑๐ เล่ม
คุณไข่มุก	พวงรัตน์	๑๐ เล่ม
คุณทินกร	ไวสาลี	๑๐ เล่ม
คุณแม่อี่ฮั้ง - น.ส.ปราณี	จงพัฒนสมบัติ	๓๐ เล่ม
คุณบุญเลิศ - คุณพัทยา	มณฑาทอง	๓๐ เล่ม
คุณวารุณี	เจียรสกุลสุข	๓๐ เล่ม
คุณกนกพล พรมแจ้ง - คุณฐิตินันท์ เอ็นดู		๓๐ เล่ม
คุณทองสุข	อาจอาคม	๒๐ เล่ม
คุณพ่อเพชร - คุณแม่ทวีทรัพย์ แสงจง		๑๐ เล่ม
คุณพ่อนิวัฒน์ - คุณแม่มิ่งขวัญ ไชลี		๑๐ เล่ม
คุณสุรพงษ์ - คุณวิจิตรา	จันทร์โฉมศรี	๑๐ เล่ม
ด.ช.ธนวัฒน์ - คุณธนภัทร	แสงอรุณ	๑๐ เล่ม
คุณพราวนภา	ครุฑสุวรรณ	๑๐ เล่ม
คุณปภารัตน์	ขิตบัณฑิตย์	๑๐ เล่ม
คุณกนกพร	ชัยสิทธิ์	๑๐ เล่ม
คุณบังอร	เตรียมประกิจกุล	๑๐ เล่ม
คุณจตุรภัทร	แก้วเนตรชื่น	๑๐ เล่ม
คุณถนัด - คุณคำผิน	สุเมฆะกุล	๑๐ เล่ม
คุณสมบัติ - คุณมาลีวรรณ	บุญแสง	๑๐ เล่ม
คุณพัชรนันท์ (สีไพร)	สุดเวหา	๕ เล่ม
คุณเสรี	รัตนพิมพ์ และครอบครัว	๙ เล่ม
คุณพรทิพย์	โพธิ์คำ และครอบครัว	๕ เล่ม
คุณสำราญ	ล้านคำทูล และครอบครัว	๕ เล่ม

คุณสมฤดี	ชุ่มไพฑูรย์	๕ เล่ม
คุณลัดดา	ทวีประสิทธิ์ และน้องยิ้ม	๕ เล่ม
คุณประสิทธิ์	กินกิ่ง	๕ เล่ม
คุณจิราพร	สุขเสมอ	๕ เล่ม
คุณคำรณ	มณีนิล	๕ เล่ม
คุณลัดดา	มณีนิล	๕ เล่ม
คุณสำเนียง	แสงทอง	๕ เล่ม
คุณรัชดาภา	นามนนท์	๕ เล่ม
คุณหวานเย็น	ผิวจันท์	๓ เล่ม
คุณสายฝน	ปัญญา และครอบครัว	๕ เล่ม
คุณคนึง	ไม้หอม	๕ เล่ม
คุณภาวนา	อภัยะกุล	๔ เล่ม
คุณจักร - คุณศศนันท์ - คุณวันวิสา - คุณสรวิศ		๓ เล่ม
คุณญาตา	อ่อนนิ่ม	๑ เล่ม
คุณทองใบ	สุภาพล	๑ เล่ม
คุณสมุทรสาคร	สุภาพล	๑ เล่ม
ส.ต.ต.สุรเดช	รัตนพิมพ์	๕ เล่ม
ด.ญ.สุพิชชา - ด.ช.สุเมทา	รัตนพิมพ์	๕ เล่ม
น.ส.ศิริพร (กาหลง)	ชลาสิงห์	๕ เล่ม
น.ส.รัตนาพร ปัญญา - น.ส.ภัทรภณ อาคมเวช		๓ เล่ม
น.ส.วาสนา	รุ่งเรือง	๓ เล่ม

พิมพ์เผยแผ่เป็นธรรมทาน เพื่ออุทิศบุญกุศลให้แก่

บรรพบุรุษ บิดา มารดา ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ ผู้มีพระคุณ ญาติสนิท มิตรสหาย เจ้ากรรมนายเวร เจ้าเกณฑ์ชะตา เจ้าที่ เจ้าทาง แม่พระธรณี ผีบ้าน ผีเรือน ที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ สัมภเวสีทั้งหลาย และสรรพสัตว์น้อยใหญ่ทั้งปวง

ขอให้ท่านทั้งหลายจงอนุโมทนาในบุญกุศลนี้ และจงได้รับในบุญกุศลนี้ โดยทั่วหน้ากันเทอญ

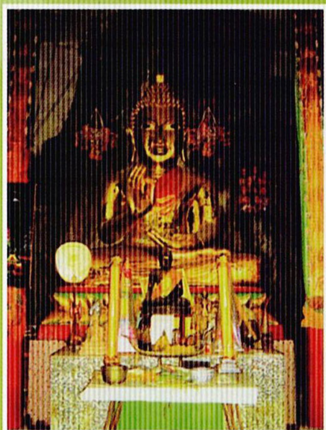
ถ้าท่านมีทุกข์ ขอให้พ้นทุกข์
ถ้าท่านมีสุขอยู่แล้ว ขอให้สุขยิ่งๆ ขึ้นไป

(หากรายชื่อผิดตกประการใด ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย)

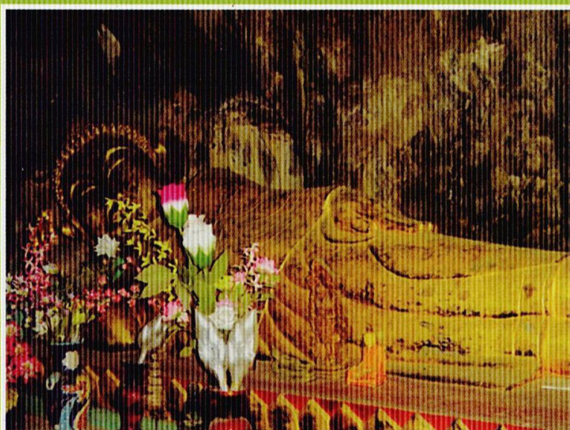
รหัสวิริยะ 2183

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์ จำกัด

106/204 หมู่ที่ 4 แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร 10230
โทรศัพท์ 0-2517-7445, 0-2918-0192-3, 0-2918-1336, 0-2918-1338-9, 0-2918-1171-2, 0-2540-7860
โทรสาร 0-2917-9072, 0-2918-1218 มือถือ 081-446-5071, 081-666-0797, 089-784-8758, 089-789-3226
E-mail : viriya999@gmail.com, viriya__999@yahoo.com Website : www.rvpprinting.com

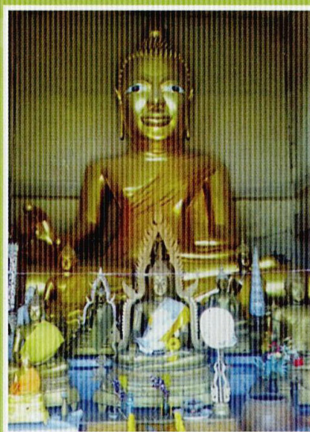

หลวงพ่อใหญ่

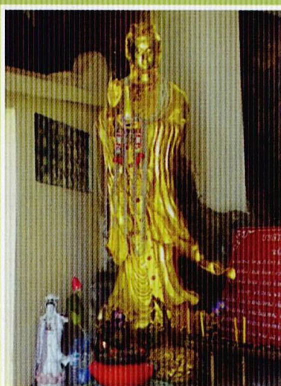
พระปางไสยาสน์

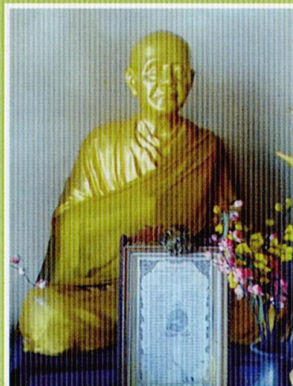

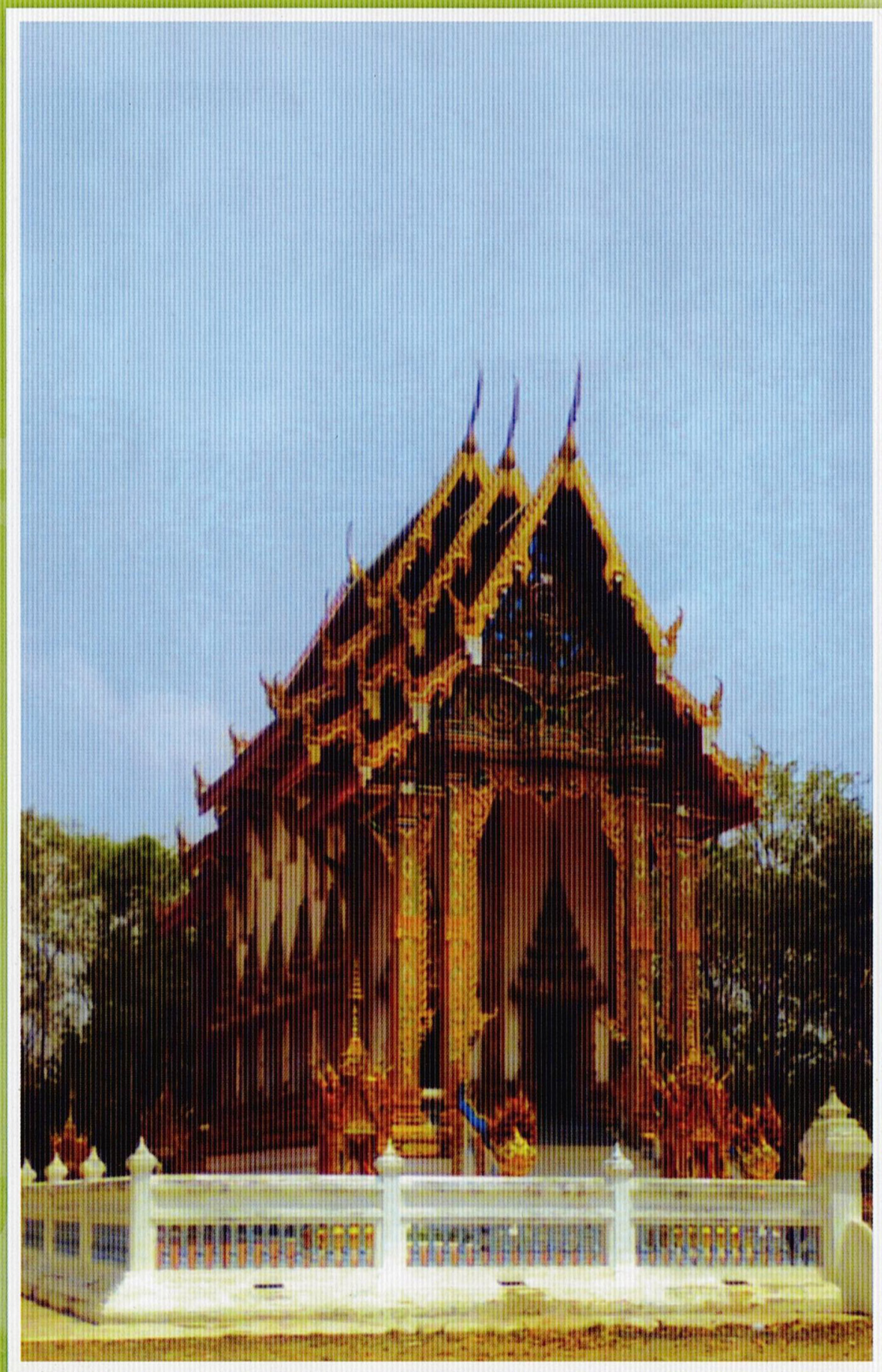

พระหัตถ์พระพุทธเจ้า

เจ้าแม่กวนอิม

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

อานิสงส์ของการแจกหนังสือธรรมะเป็นทาน

๑. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง

๒. หนี้เวรจะได้คลี่คลาย พ้นภัยจากทะเลทุกข์

๓. โรคภัยไข้เจ็บจากเจ้ากรรมนายเวรจะพ้นไป

๔. วิญญาณของเด็กที่แท้งในท้องจะได้ไปเกิดใหม่

๕. กิจการงานจะราบรื่นสมความปรารถนา

๖. บุตรจะเฉลียวฉลาดเจริญรุ่งเรือง

๗. บารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข

๘. พ่อแม่จะมีอายุยืน

๙. ลูกหลานเกเรจะเปลี่ยนแปลงเป็นคนดี

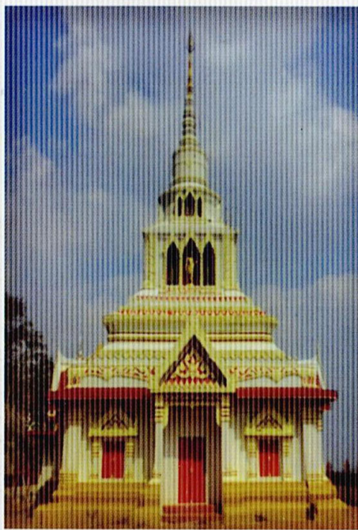
๑๐. วิญญาณทุกข์ของบรรพบุรุษจะพ้นจากการถูกทรมานไปสู่สุคติ

ธรรมโอสถ

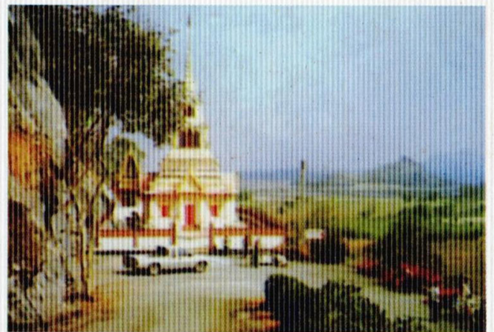
อันหนทาง ชีวิต คิดดูเถิด
เมื่อเราเกิด แล้วต้องแก่ แน่ใช่ไหม
หนีไม่พ้น เจ็บไข้ กายและใจ
จะแก้ไข อย่างไร ให้ทุกข์คลาย

เป็นโรคกาย หมอยา รักษาโรค
ถูกโฉลก ถูกเหตุผล ดลโรคหาย
เป็นโรคใจ ภัยรุมเร้า เศร้าปางตาย
ทุกข์มลาย เมื่อรู้ใช้ "โอสถธรรม"

เติมธรรมะ ให้ชีวิต พิชิตโรค
ดับทุกข์โศก ดับตัณหา อย่าถลำ
ดับกิเลส โลภ-โกรธ-หลง จงหมั่นจำ
ยึดพระธรรม พระศาสดา เป็นยาใจ

สถูป บริเวณเชิงเขาก่อนขึ้นวัด

ศาลาการเปรียญ กำลังก่อสร้าง (ชั้นบน)

พระอุโบสถมองจากเชิงเขาหน้าวัด

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์ จำกัด
106/204 หมู่ที่ 4 แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพฯ 10230
โทร. 0-2517-7445, 0-2918-0192-3, 0-2918-1336, 0-2918-1338-9, 0-2918-1171-2, 0-2540-7860
โทรสาร 0-2917-9072, 0-2918-1218 มือถือ 081-446-5071, 081-666-0797, 089-784-8758, 089-789-3226
E-mail : viriya999@gmail.com, viriya_999@yahoo.com Website : www.rvpprinting.com